

Бистра Петрова

Съдба

Бистра Петрова Съдба

Любовен роман

БИСТРА ПЕТРОВА

СЪДБА

chitanka.info

Марина е общително младо момиче с добро сърце. Умее да предразполага хората да споделят с нея. Поради благия ѝ характер е обкръжена от много приятели. Има обаче един проблем. Момчетата споделят с нея проблемите си и гледат на нея като на сестра. Не я възприемат като жена. Това води до нейната неувереност, че не е достатъчно красива, за да впечатли някое момче. Нейните приятелки си имат приятели, и в стремежа си да е като тях, тя попада в капана на един измамник.

— Мамо, тате! Знам, че много ме обичате и се безпокоите за мен. Но аз съм добре и ще бъда още по-добре ако се махна за малко от София. Лято е, имам три месеца преди да започне последната година от университета. За това време всичко ще се забрави и ще отшуми. Говорих с леля, и тя и свако нямат нищо против през лятото да им гостувам, а и след две седмици братовчедка ми Мая се прибира от Австрия. Двете с нея ще имаме възможност да прекараме повече време.

— Марина, знаеш, че може да останеш при леля си колкото си пожелаеш. Тя ти е като втора майка, но на теб ще ти бъде ли удобно да си толкова много време далеч от дома.

— Защо да не ми е удобно? Леля ти е сестра мамо! Преди да се омъжи, ме е гледала от бебе. А и всяка година ходя при тях, както и братовчедка ми Мая идва при нас в София. Този път ще остана по-дълго време. Освен това мисля да си намеря работа в магазин и така ще съм ангажирана, а и да работя ми е приятно. През последните години работех в нашите магазини и имам опит. Така няма да се мотая по цял ден и да се чувствам безполезна, а и ще помагам на леля в домакинството с каквото мога.

— След като възнамеряваш да работиш, защо не си останеш тук и да работиш при нас. Познаваш работата, приятно ти е да общуваш с хора и познаваш персонала.

— Знам, че мога да работя във фирмата ви, но не искам да оставам в София. Моля ви да ме разберете. Неприятните моменти, които преживях във връзката си с Венко, ще ме съпътстват постоянно. Когато се срещна с приятели имам усещането, че ме съжаляват. На мен не ми е приятно именно това. Най-добре е известно време да не виждам никого от познатите си. Надявам с времето случката да се забрави.

— Добре щом си решила така! Ние с баща ти те подкрепяме, но много ще ни липсваш. Досега не сме се разделяли за толкова дълго време.

— Мамо и вие ще ми липсвате! Ще се чуваме по телефона и може да дойдете до Бургас за няколко дни. Когато Мая се прибере двете семейства можем да отидем на почивка както, когато бяхме по-малки. Ще се разберете с леля кога можете да дойдете.

— Марина с твоята кола ли ще пътуваш? Ако ще си с нея трябва да я закараме на сервиз да проверят всичко наред ли е с колата — каза загрижено баща ѝ.

— Добре тате. Утре ще я закарам и после ще си приготвя багажа. Вдругиден пътувам за Бургас.

— Ако има нещо, от което се нуждаеш искам да ни кажеш Марина. Ти си единствената ни дъщеря и много се притесняваме. Особено когато си далеч от нас — с тревожен глас каза майка ѝ.

— Няма нужда да се безпокоите. Вече съм достатъчно голяма и трябва да се справям сама с живота.

Марина бе единствената дъщеря на Мария и Ивайло. При раждането и се получили усложнения и Мария повече не можела да забременее. Така Марина останала единствено дете в семейството.

Родителите ѝ притежават фирма за продажба на детски играчки. Имат три магазина, в които предлагат стоките на български и чужди производители.

Тя е двадесет и две годишно момиче. Изглеждаше по-голяма за възрастта си, защото бе леко закръглена и с по-голям бюст. Лицето ѝ бе овално, но усмивката и очите ѝ я правеха чаровна. Кожата ѝ бе бяла, очите ѝ тъмно кафяви, а тъмно кестенявата ѝ коса, дълга и права, се стелеше на раменете ѝ. Винаги ходеше със спусната коса и много рядко я връзваше. Определено не бе красавица, но бе общителна и жизнена. С чаровната си усмивка и доброта, които излъчваше успяваше да се сближава с хората. Предразполагаше ги да разговарят с нея и да ѝ се доверяват. Нейната общителност и приказливост често я правеха център на внимание.

Беше израснала в добро и любящо семейство. Затова бе спокойна, добра и приемаше думите на хората като чиста монета.

Поради доброто финансово състояние на родителите ѝ, а и това, че самата тя работеше във фирмата им разполагаше винаги със средства. Много често черпеше приятелите си и искаше всички около нея да са щастливи.

Още през първата година в УНСС, където учи „Маркетинг и Мениджмънт“ се сприятели с група състуденти, с които си общуваха редовно и излизаха на заведения заедно.

В групата им имаше момичета и момчета. Някои бяха гаджета, но тя нямаше приятел. Момчетата я възприемаха по-скоро като по-голяма сестра.

С нея споделяха проблемите си, любовните си истории с момичетата. Оплакваха се от връзките си, искаха съвета и как да постъпят с някое момиче.

Марина винаги ги изслушваше и ако имаше някакво мнение им го казваше. Много пъти се е случвало момче да плаче пред нея заради момиче. Тя все намираще начин да го успокои. Но така и никое момче не прояви към нея интерес като към жена.

Марина се бе примирила, че не е красавица. Но и тя си имаше своя чар. Успокояваше се, че явно не е срещнала още момчето подходящо за нея, което да я обича такава каквата е.

На студентския празник през третата година към групата им се присъедини едно по-голямо момче. То бе приятел на момче от компанията им. От няколко месеца бил в София. Работел като банков служител и живеел в една квартира с нейния състудент. Не познавал много хора в града. Затова се присъединил към групата им. Започнал да излиза заедно с тях по барове и други заведения. Цялата компания го прие сърдечно.

Така след известно време Марина започна да усеща, че това момче проявява интерес към нея.

В началото не обръщаше внимание на намеците му. Защото не вярваше, че мъж като него ще се интересува от нея. Той обаче прояви настойчивост и една вечер ѝ каза, че иска да бъдат повече от приятели. Марина бе поласкана и прие да са двойка. Продължиха да излизат с общите си приятели, разбираха се и отношенията им бяха съвсем нормални.

След няколко месечна връзка Марина бе свикнала с Венко — момчето, с което излизаше. Мислеше си, че целувките, които си разменяха при раздяла вече не са ѝ достатъчни. Искаше ѝ се отношенията им да станат по-сериозни, но приятеля ѝ като че ли не бързаше.

Въпреки това една вечер след бурен купон, той си бе пийнал повече и покани Марина в квартирата си. Тя щастлива, че ще бъде заедно с мъжа, когото смяташе, че обича не обръна внимание на това, че той е твърде пиян.

Така тя се прости с девствеността си. Всичко се случи много бързо и Венко изобщо не беше внимателен. Просто си взе своето и остави болката и разочарованието на нея.

След тази нощ връзката им продължи както до сега и през следващите два месеца между тях се бе случило да са заедно на няколко пъти и то по нейно желание.

През тези няколко пъти не се случи нищо по различно от първия път.

Той задоволяваше желанието, без да проявява нежност към нея. Тя все оставаше неудовлетворена и разстроена, че не изпитва никаква наслада от интимните им отношения. Мислеше си, че проблемът е в нея и не смееше да сподели с никого за случващото се.

Когато излизаха с приятелите си всичко вървеше както обикновено и не обръщаше внимание на сигналите, които усещаше с разума си, но не възприемаше със сърцето си.

Беше доволна, че има приятел и си въобразяваше, че е обичана и връзката ѝ е като тези на приятелките ѝ. Не ѝ правеше впечатление, че в повечето случаи тя плаща сметките и само тя проявява интерес към по-голяма близост.

Не обръщаше внимание, че той не изгаря от желание по нея и не търсеше интимност. Съгласяваше се само когато тя го помоли. Когато я изпращаше я целуваше бегло и разсеяно.

Вече се познаваше с родителите ѝ и поведението му към тях бе безупречно.

Въпреки това майка ѝ го мислеше за студен и неприятен. Баща ѝ го оправдаваше, че като банков служител трябва да спазва благоприличие и да е по-сериозен.

Марина нямаше личен опит в любовта, но забелязваше любовта между родителите си. Разбираше, че при нейната връзка всичко е различно.

През годините бе наблюдавала родителите си. Те се гледаха по специален начин, прегръщаха се и се целуваха, без да имат нужда от повод за това. Между тях имаше огромно уважение и привързаност един към друг. Когато не бяха заедно разговаряха често по телефона и разговорите им винаги завършваха с „обичам те“. Марина искрено се възхищаваше на тяхната любов и щастieto им. Искаше ѝ се и на нея да

срещне човек, който да я обича и уважава така, както баща и уважава майка ѝ.

Чувстваше, че връзката ѝ с Венко не е такава.

Беше много изненадана, когато той един ден ѝ предложи да се оженят. Тя помисли по предложението му и въпреки че имаше усещането, че нещо не е наред се съгласи. Залъга сама себе си, че с времето и след като се оженят всичко ще се промени и то към по-добро. И това се оказа най-голямата ѝ грешка. Голямото ѝ желание да има човек до себе си и да обича някого ѝ изигра лоша шега.

Месец след предложението разбра, че Венко си има любовница, за която жадуваше и копнееше. А тя му е служила като прикритие, защото другата жена била омъжена за известна личност. Дори е решил да злоупотреби със служебните си задължения и да изтегли неправомерно известна сума пари от банковата ѝ сметка.

Цялата история е била планирана, защото Марина имала сметка в банката, в която той работи.

Родителите ѝ бяха внасяли редовно определена сума за обучението ѝ. Тъй като бизнеса им вървеше, тези пари останали неизползвани. Така в сметката си Марина имала около двадесет хиляди лева, които Венко планирал да изтегли.

Затова ѝ предложил да се оженят. Така с фалшивото предложение да я прилъже, тя да подпише необходимите документи, а после да я зареже.

И почти да успее.

Поиска подписа на Марина, като ѝ обясни, че има нужда от малка сума пари. Те му трябвали да подготви всичко за годежа, а по-късно щял да ѝ ги върне.

Марина му повярвала и подписала документ, без да има посочена сума на него. Тя толкова се бе въодушевила от предстоящия годеж, че без проблем се съгласи. Само попитала, как ще изтегли пари от сметката ѝ без нейно присъствие. Той ѝ обяснил, че няма да има проблем и сам ще се оправел с документите.

Само че с алчността си допуснал грешка.

Решил да изтегли цялата сума и да закрие сметката, като прехвърли парите на своя сметка в друга банка.

Когато документите преминали за одобрение през негова колежка. Тя информирала шефа на банката, а той се оказал познат на

бащата на Марина. Позвънил му, да го попита за закриването на сметката.

Така цялата измама се разкрива и истината излиза наяве.

Бе предотвратено това престъпление. Но заедно с него, беше засегнато сериозно сърцето и достойнството на Марина.

Венко бе уволнен, но всичко приключи само с това. Защото родителите ѝ, а и самата тя искаха случая да бъде потулен по възможност най-бързо.

След този случай Марина чу Венко по телефона само веднъж и то за да разбере истината за отношението му към нея. Тогава ѝ разкри причината за връзката си с нея. Каза ѝ за любовницата си, и като че ли това не му беше достатъчно. Обиди я жестоко. Нарече я безчувствена и студенокръвна.

Беше ядосан, че се е провалил и я обиждаше, за да утоли собствения си яд. Каза ѝ, че никога не я е харесвал и не е имал чувства и симпатии към нея. Както и че не би легнал с нея ако не е бил пиан. Използвал я, за да разсее съмненията на мъжа на любовницата си.

Затова ѝ предложил да имат връзка, а и освен това била богата и достатъчно добра да му плаща сметките докато се забавлявал.

Тогава Марина изключи телефона, но не забрави отровните му думи.

Когато майка ѝ я видя разплакана я прегърна и нежно замилва по косата.

— Спокойно мила всичко свърши, трябва да си доволна, че навреме разкрихме подлия му план.

— Знам мамо, но не биваше да го оставяме да се измъкне безнаказано. Само уволнението не му е достатъчно. Той е много злобен и лош човек.

Разумът ми подсказваше, че нещо не е наред. Съжалявам, че му позволих да се възползва от мен.

— Аз също не го харесвах, но заради теб го понасях. Сега се упреквам, че допуснах да те нарани. Баща ти също е бесен. Не може да си представи, че има такива хора, които са способни да се възползват от добротата на едно момиче.

Случаят беше потулен, но приятелите на Марина знаеха цялата история. Те искрено съжаляваха, че бяха допуснали такъв човек в компанията си. Дори момчето, което ги запозна се чувстваше виновно.

Той нямаше представа за намеренията на приятеля си. Тя усещаше съжалението в погледите на приятелите си и така се чувстваше още по-зле.

Затова реши да се махне от града, и да замине при роднините си в Бургас.

Натовари багажа в колата. В крайна сметка реши да пътува с кола на фирмата, а не с личния си нов автомобил. Не искаше да бие на очи и хората да си мислят, че има финансови възможности.

Сбогува се с родителите си и отпътува.

Роднините ѝ я посрещнаха сърдечно. Оставиха я да се настани и да си отдъхне спокойно от дългия път.

След това тя разказа на леля си всичко, което ѝ се беше случило.

Леля ѝ майчински я прегърна и каза:

— Скъпа, знам, че в момента си наранена и отчаяна. Но трябва да се опиташ да забравиш случилото се. Приеми случката като урок. В бъдеще бъди предпазлива, но не позволявай на това да те промени. Винаги бъди себе си и не се променяй. Хората са различни. В живота си ще срещаш и лоши и добри. С времето, ще се научиш да ги разпознаваш. Единственото, което трябва да запазиш, е собствената ти същност. Не позволявай на никой да ти влияе. След нощта идва ден. Така е и в живота след тъгата идва радост. Очаквай радостта с открито сърце и един ден тя ще дойде при теб. Вярвай в доброто и не позволявай на злото да вреди на живота ти. Винаги си добре дошла у дома и можеш да останеш колкото пожелаеш. Сега за първи път се сблъска с проблем. Разбирам, че си много уязвима, но трябва да приемеш ситуацията и да не ѝ позволяваш да промени живота ти. Трябва да си силна и да приемаш проблемите като обикновени препятствия по житейския ти път. Обичам те като дъщеря. Така както искам дъщеря ми Мая да е щастлива, искам същото и за теб.

— Благодаря за подкрепата и разбирането, лельо, и аз те обичам, и ще следвам съвета ти. Ще се опитам да забравя за това, което ми се случи. Тук ще ми е по лесно, защото съм далеч от хората, които познавам и които биха ми напомняли за миналото. За в бъдеще ще възприемам проблемите си като изпитания на съдбата. Ще се поучавам от тях, без да им позволявам да контролират живота ми.

— Точно така трябва да разсъждаваш и да приемаш живота такъв, какъвто е. Само така, ще ти е по-лесно и ще бъдеш щастлива.

След разговора с леля си Марина се почувства по-добре. Окуражена и вдъхновена реши смело да продължи напред.

Въпреки това прецени, че ще е по-добре да остане през лятото в Бургас и се зае да си търси работа.

Още на следващия ден видя обява за продавач-консултант в парфюмериен магазин. Фирмата бе вносител на парфюми и имаше търговски представители в цяла България. Собствениците бяха младо семейство.

Марина се яви в офиса, който се намиреше в близост до магазина и склада на фирмата. Представи документите си и предупреди, че търси само временна работа. Каза, че може да работи до края на септември.

Собствениците веднага я одобриха, защото тя ги бе спечелила с откровението си и лъчезарната си усмивка. Освен това говореше перфектно английски и руски. Това бе преимущество, тъй като от магазина пазаруваха много чужденци.

След ден Марина започна работа.

В магазина работеше на две смени с още три момичета. Две момичета първа и две втора смяна. В почивните дни на момчетата, които бяха на въртящ график, защото работеха събота и неделя ги заместваше пето момиче.

Марина още през първия ден се запозна с всичките си колежки. До магазина бе складът на фирмата. Там работеха само момчета. Двама отговаряха за склада и четирима, които работеха като търговски представители, както и две момчета и за товаро-разтоварна дейност. Всички работещи във фирмата имаха обща стая за отдих, където се хранеха и си пиеха кафето.

По време на почивката си Марина се запозна с момчетата от склада. Всички колежки и колеги я приеха и я въведоха в работата ѝ.

Тя се отпусна и отново стана онова жизнено и общително момиче, което е била винаги. Бързо се сработи с колектива и лесно свикна с работата, защото имаше опит от магазините на родителите си. Работеше с лекота и с клиентите. Обръщаше внимание на всеки клиент. Съобразяваше се с изискванията им. Удовлетворяваше желанията им и те винаги си тръгваха с покупка.

Колежките ѝ я питаха.

— Как успяваш да омаеш така клиентите, че да си купуват винаги по нещо?

Марина само повдигаше рамене и се усмихваше.

Момчетата работещи в склада веднага разбраха, че тя е много добродушна и сърдечна. С нея лесно се разговаряше и те бързо я възприеха като приятелка, с която могат да споделят проблемите си. Един имаше проблем с родителите си, друг с приятелката си.

Петко, който работеше като представител харесваше колежката ѝ Жана, но не знаеше как да ѝ предложи да излязат.

Марина разговаряше с тях и доколкото можеше да им даде съвет го правеше. Откакто самата тя бе пострадала не смееше да дава конкретни съвети. Сега по-скоро само изказваше мнението си по въпросите, които ѝ задаваха. Но не налагаше мисленето си.

Колежките ѝ я харесваха и също разговаряха с нея на различни теми.

Така Марина бързо се приобщи към колектива и изпълняваше задълженията си.

Беше минала седмица откакто работеше във фирмата и в стаята за одих влезе Кристиан. Той беше на нейната възраст — строен, с млечнобяла кожа, с руса коса и небесносини очи. От пръв поглед изглеждаше чаровник и покорител на женски сърца.

Тя беше виждала толкова красив мъж само в списанията.

Той ѝ се представи.

— Здравсти, аз съм Кристиан. — И протегна ръка да се здрависат, след което продължи: — Бях в едноседмичен отпуск. Във фирмата работя като търговски представител за Западна България.

— Здравсти, а аз съм Марина. — Здрависа се с него тя, усмихвайки се приветливо и лицето ѝ се озари от сърдечност и нежност.

Кристиан беше възхитен от чаровната ѝ усмивка, а после каза:

— Всички колеги говорят само за теб. С възхищението им към теб се събуди и моето любопитство, затова когато разбрах, че си в почивка дойдох да се запознаем.

— Поласкана съм, но съм най-обикновено момиче, което работи в магазина за парфюми.

— Може и така да е, но досега не съм ги чувал да говорят така за другите момичета, които работят във фирмата.

— И какво толкова говорят? Ще ми кажеш ли, защото сега събуди и моето любопитство?

— Казват, че си много добра и сърдечна. Умеела си да ги изслушваш и си давала добри съвети.

— Истината е, че съм много общителна и приказлива. Колкото до съветите, не мисля, че имам голям опит, за да давам правилни съвети. Говоря свободно с хората, проявявам разбиране към проблемите им, изслушвам ги и сигурно затова са така впечатлени. Възприемат ме като по-голяма сестра, а съм по малка от тях, но с по-едрата си фигура създавам впечатление, че съм по-голяма.

— Разбрах, че сме набори и дори учим една специалност. Само, че аз съм задочно обучение в Бургаски свободен университет.

— Значи сме колеги. Хубаво е, че работиш това, което е близо до специалността ти.

— Радвам си, че се запознахме и видях момичето, което е впечатлило колегите ми.

— Беше ми приятно да разговаряме, а и само с теб не се бях запознала във фирмата. И аз да си призная бях любопитна да се запозная с момчето, по което въздишат колегките ми.

— Сега пък ти ме ласкаеш. Приятно е когато виждаш как момичетата ти се възхищават. Но понякога ми идва в повече. Не мога да обърна внимание на всички, затова не смесвам работата с удоволствието. Гледам на момичетата във фирмата само като на колежки.

— Сигурно си прав. Представи си да започнат да се карат на работното място за теб. Ще настане истински хаос — каза Марина и се засмя искрено и от сърце.

В този момент изглеждаше толкова чаровна и жизнена, че имаше вид на ученичка, която се смее на шегите на свой съученик.

Кристиян също се засмя, но не пропусна нито за миг сияйната ѝ усмивка. В този миг усети трепване в сърцето си и желание да я прегърне.

Тя от своя страна не прояви интерес към него. Беше наясно, че не е обект на желание от страна на мъжете и не си правеше излишни

илюзии. Възприемаше всички момчета като приятели и толкова. Така възприе и Кристиян.

Още се смееха, когато при тях влезе Петко. Той искаше да разговаря с Марина, защото я бе помолил да му съдейства за сближаването му с Жана.

— Какво смешно си говорите, че така се смеете, та се чувате отвън.

— Както си говорихме, тя каза нещо и започна да се смее. А смеха ѝ е заразителен и така започнах да се смея и аз — отвърна Кристиян.

Той се опита да прикрие чувството, което го обзе гледайки Марина.

— Е оставям ви да си говорите. И... Марина, всички тук ми казват Крис, ти също може да ми казваш така.

— Няма проблем, щом всички ти казват така и аз ще използвам умалителното ти име.

Когато Крис излезе Петко каза замислено.

— Знаеш ли, странно е да видя Крис да се смее! Той е винаги сериозен и не е общителен. Говори, но по малко и в повечето случаи само служебно. Красавец е и момичетата въздишат по него, но той не им обръща внимание. Имам чувството, че така ги предизвиква да го желаят още повече. Истината е, че е свястно момче. Разбира се с всички и си гледа работата. Но не допуска никого близо до себе си и не споделя за живота си нищо.

— Нямам мнение. Сега се запознахме и говорихме малко — му отвърна Марина. — А колкото до Жана и тя има симпатии към теб. Така че спокойно може да я поканиш на кафе. Тогава ще решите как ще се развият отношенията ви. Аз не мога да се намесвам повече.

— Благодаря ти. Ти ме окуражи и ми помогна достатъчно, като разговаря с нея.

След като Крис се запозна с Марина и от думите на колегите си разбра, че са разкрили вътрешната ѝ душевна красота, се замисли.

Харесваха я като човек. Възприемаха я като сестра и без притеснения споделяха с нея най-съкровения си тайни. Как така, никой не бе забелязал колко чаровна и красива е и външно тя. Да, не беше класическа красавица излязла от модно списание. Но когато се

съчетаеше чаровното ѝ излъчване, прелестната ѝ усмивка и душевната ѝ красота, тя събираше всички точки необходими за идеалната жена.

Крис си даде сметка колко повърхностни са хората и дори бе доволен, че мъжете не гледаха на нея като на желана жена. Той я хареса от момента, в който я видя, но изпита чувства едва след като поговори с нея. Слушаше мелодичния ѝ глас, а после видя чаровната ѝ лъчезарна усмивка, и бе напълно пленен.

Разбра също, че тя не прояви интерес към него. Както го правеха другите момичета, а го възприе като поредния колега, с когото се запознава.

Не се изненада от отношението ѝ, защото предполагаше причината да се държи по този начин с всички мъже. Мислеше за Марина и сам не проумяваше. Как може да е толкова добронамерена и сърдечна с хората около себе си, а в същото време да е критична и жестока към самата нея.

Той реши, че ще я опознае и ще разбере, защо се подценява като жена.

От този ден Марина и Крис се виждаха във фирмата почти всеки ден и разговаряха на различни теми. Не се виждаха само в почивните си дни и дните, в които той бе на път.

Така измина месец откакто Марина дойде в Бургас.

Братовчедка ѝ Мая си беше дошла от Виена, където учеше и сега двете прекарваха всяка свободна минута заедно. В почивните дни ходеха на плаж, а вечерите си правеха разходки. Ходеха на кино, театър или на бар. Като дъщери на две сестри самите те се смятаха за сестри. Споделяха си всичко и обмисляха какво е правилно и какво не е когато трябваше да вземат някакво решение.

Марина се чуваше редовно с родителите си и в края на първия месец те дойдоха в Бургас да се видят с дъщеря си и роднините си.

Двете семейства изкараха два чудесни дена.

Марина бе възвърнала напълно душевното си равновесие. По нищо в поведението и не се забелязваше, че е имала сърдечни проблеми.

Сега си бе същото весело, общително и жизнено момиче. Родителите ѝ разбраха, че промяната ѝ се е отразила благотворно. Затова и не настояваха да се прибира в София. Прецениха, че може да остане докато започнат лекциите ѝ през есента.

Марина продължи работата си във фирмата. С всеки изминал ден, в който се виждаше с Крис бе започнала да усеща специалното му отношение към нея. Така неусетно се влюби в него.

Никой от двамата не бе готов да изложи чувствата си на показ. Затова засега се задоволяваха само с вижданията си във фирмата.

Поради дружелюбното ѝ отношение към всички колеги никой не се усъмни за чувствата ѝ към Крис.

Неговото специално отношение към нея се изразяваше в погледа му.

Когато бяха сами той я гледаше с нежен и влюбен поглед. Никой и никога не я бе гледал така. Щом я погледнеше сърцето ѝ забиваше силно и изпитваше желание да я докосне. Той не правеше нищо, а тя нямаше смелост да го доближи.

За първи път в живота си Марина разбираше, какво е да има химия между двама души.

Привличането между тях бе твърде осезаемо, за да не го усети. Макар и да нямаше опит сега разбра какво е да имаш истинско желание към някого, но горчивият ѝ опит я правеше нерешителна и несигурна. Тя се бе примирила, че ще живее сама.

Любовта ѝ към този красив млад мъж се появи съвсем неочаквано и нежелано от нейна страна. Тя, въпреки че чувстваше привличане между тях, не си правеше илюзии, че мъж като него може да се влюби в нея. След като и двамата не правеха нищо, за да се сблизят Марина реши, че това е съдбата ѝ. Да не изживее истинската си любов.

Съдбата бе тази, която решава живота на хората. Тя не знаеше каква е нейната съдба, но смяташе, че няма да има късмет да е с мъжа, когото обича.

Към края на юли собственичката на фирмата имаше рожден ден. Покани всичките си служители на парти.

Когато колегите седнаха около голямата маса се оказа, че Марина и Крис са един до друг.

От другата ѝ страна беше седнала Преслава, нейна колежка и приятелка. Двете си бяха станали близки работейки в една смяна във фирмата.

Преслава бе красива brunетка с изваяно тяло, красива кестенява дълга къдрава коса и кафяви очи, вдлъбнати скули и красиви пълни

устни.

Тя помоли Марина да се опита да разбере нещо повече за Крис, като разговаря с него на партито.

Марина се опита да ѝ възрази, защото самата тя бе влюбена в него и без това се чувстваше неловко и каза:

— Но защо аз да го разпитвам за живота му. Тук сме на парти и не е удобно да се интересувам от личния живот на когото и да било. Още по-малко на някой, който не желае да го сподели с колегите си.

— Само ти можеш да го предразположиш да ти се довери.

— Да, но ако някой ми се довери, аз не мога да предам доверието му.

— Знам, че си лоялна с всички колеги, но не знаем почти нищо за него. Шефовете казват, че е добро момче и изпълнява стриктно задълженията си. Умеел да убеждава търговците и правел големи продажби.

— Може да не желае да го опознаваме извън службата! Не е хубаво да се ровим в личния му живот, след като не желае.

— Може и така да е, но аз си мисля, че с теб ще сподели. Вие двамата добре се разбирате и от всички колеги той говори най-много с теб. Дори с момичетата си мислим, че има симпатии към теб.

— Само така си мислите, това че говори повече с мен не означава нищо. Не е възможно да харесва мен, а да пренебрегва вас! Вие сте красавици във всяко отношение, а и мъжете ме възприемат само като приятелка нищо повече — продължи с болка в гласа Марина.

Преслава усети болката в гласа на приятелката си и успокоително каза.

— Марина не се подценявай. Ти имаш излъчването и чара, за които много момичета могат само да си мечтаят.

— Не мисля, че мъжете обръщат внимание на излъчването ми. Те искат жената до тях да е елегантна и красива, нещо, което аз не съм.

Марина си спомни за злощастната връзка, заради която е в Бургас и замълча умислена и тъжна. Крис, който, без да иска чу целия разговор се досети, че макар и Преслава само да налучква бе разбрала, че той харесва Марина.

Никой не знаеше, че не само я харесва, но е и влюбен в нея. Сега, когато чу разговора между двете жени още повече се убеди защо

всички уважаваха Марина. Тя бе добра и коректна приятелка и всички и имаха пълно доверие.

Колегите му ѝ казваха „сестричката“. Защото знаеха, че каквото и да споделят с нея, то ще си остане между тях.

Но и двамата си приличаха в едно и то бе, че никой от тях не споделя личния си живот.

За нея знаеха, че е студентка и е от София и живее в Бургас със семейството на леля си и нищо повече. Знаеше, че и остава още една година до завършването ѝ в УНСС, но защо не си е в София никой не знаеше.

Кристиян си имаше причина да е по-затворен и необщителен. Въпреки стеснителния му характер, когато трябваше да предлага и продава продуктите на фирмата, ставаше общителен и дружелюбен. Пред търговците бе убедителен и аргументиран. Извършваше големи продажби и получаваше по-висока заплата от колегите си именно заради оборота, който правеше.

Колегите го смятаха за темерут и имаха право, защото малко говореше с тях и не го познаваха извън фирмата.

Причината да е толкова затворен се дължеше на нерадостното му детство. От малък живота го бе научил, че трябва да е силен и да се справя сам с проблемите. Едва на дванадесет години майка му зарязва него и баща му и избягва с друг мъж в чужбина.

Първите месеци след бягството ѝ, баща му не е бил на себе си. Страдал и почти не обръщал внимание на сина си.

След месеците на страдания и агония се сетил, че има син, но момчето вече свикнало само да се грижи за себе си. То страдало, но е трябвало да се справи с живота.

Когато баща му си връща душевното си равновесие, се извинява на сина си и му поисква прошка за егоистичното си държание. Срамувал се от себе си. Заради собствената си болка, не обръщал внимание на сина си. Не усетил неговата болка и наранени чувства.

От този момент двамата мъже свикват да живеят сами. Без женско присъствие в дома им. Баща му Йордан повече не се оженва, а Крис се научава да се справя с домакинството без проблем. Така бащата и сина живеят вече десет години.

Когато Крис става младеж и жените започват да го преследват, той не им обръщал внимание. Всички го мислели за надменен и

самонадеян.

По-късно природата си иска своето и той започва да се вижда с момичета. Но болката оставена от майка му не му позволява да изпитва чувства към тях. Във всички жени виждал предателството на майка си и не можел да преодолее това.

През последните две години имал няколко неангажиращи връзки, но когато момичетата започвали да стават по взискателни към него, той приключвал с тях.

Последното момиче, с което бил се оказало упорито. Опитало да го подмами като забременее, но когато той разбрал за номерата ѝ веднага прекратил отношенията си с нея. Тя продължила да го преследва и притеснява. Когато накрая се убедила, че е загубила, се отказала.

След случая Крис престанал да излиза с други момичета. Решил да се съсредоточи в работата и обучението си.

Откакто се запозна с Марина спокойствието му се наруши. За първи път в живота си се беше влюбил.

От общуването си с нея бе разбрал, че е невероятна като човек и постоянните коментари на колегите му го побъркваха.

Те говореха само за нея. Тя им беше по-добра приятелка и от най-добрите им приятели. Заради миналото си Крис се съпротивляваше на тази любов, а и чувстваше, че и Марина се страхува от чувствата си. Той бе убеден, че е влюбена в него. Беше забелязвал погледа ѝ, когато го наблюдава мислейки си, че не я вижда. Обичаха се, но като че ли и двамата не искаха да е така. Нито един от тях не предприе промяна в отношенията им. Химията помежду им се засилваше с всеки ден. И на двамата им беше трудно да прикриват чувствата си, но все пак го правеха. Според Крис около Марина имаше някаква тайнственост, която го измъчваше и тормозеше.

Когато я слушаше преди малко как говори с Преслава. Как се смята за обикновена, че никой мъж не би я погледнал и не би ѝ обърнал внимание. Той се запита — защо?

Беше усетил болката ѝ, а не искаше тя да страда. Трябваше да разбере, какво е съсипало самочувствието на момичето, което обича. Вече не можеше да стои настрана.

Почти всички танцуваха. Само Марина и Крис си стояха на местата.

Тогава той я заговори.

— Не обичаш ли да танцуваш?

— Обичам, но не точно на тази музика. А ти защо не танцуваш.

— Аз танцувам рядко, защото малко излизам по заведения и нямам опит с танците.

— В такъв случай сега е моментът да добиеш опит. Всяко момиче на дансинга би било щастливо да танцува с теб.

— Аз не искам да танцувам с всяко момиче. А какво би казала да танцуваш ти с мен.

— Ако това е покана за танц, ще я приема и ще танцувам с теб.

Започна бавна песен и те станаха да танцуват. Той я прегърна нежно и прошепна:

— Сега ще има приказки по наш адрес. И двамата сме загадки по отношение на личния си живот и сега ще сме обект на клюки.

— Ако това те притеснява можем да седнем.

— Изобщо не ме притеснява, а ти как се чувстваш.

— Добре съм. Как да се чувствам. Танцувам с най-желания мъж в залата, който не покани нито едно красиво момиче, а се задоволи с грозното патенце.

— Как може да говориш така за себе си! — Каза възмутено Крис.
— Не мога да повярвам, че някоя жена може да се самокритикува така. Ти сигурно си единствената.

— Говоря истината, гледам реално на живота.

— Обещай ми, в мое присъствие, повече да говориш така за себе си. Какво ще си помислят близките ти, ако те чуят да говориш толкова грубо за себе си? А и грозното патенце се превръща в красив лебед.

— При мен няма как да се получи.

— Марина! — извика името ѝ Крис.

— Какво? — отвърна непринудено тя.

— Не ме ли слушаш? Какво ти казах преди малко?

— Каквото и да ми казваш, аз знам каква е реалността.

— Тогава сега ме слушай внимателно. За мен, ти си най-красивата жена, която познавам и която съм срещал някога. Ако не ми вярваш сложи ръката си на сърцето ми и то ще ти докаже, че не те лъжа.

Марина силно се развълнува от думите му и той я усети как се разтрепери в ръцете му. Нейното сърце също биеше силно.

Точно в този момент Крис се пристраши и попита:

— Може ли да ти задам един недискретен въпрос.

— Питай, ако мога да отговоря ще го направя.

— Имаш ли си приятел в София? Защото съм наясно, че тук нямаш. Виждам те само с братовчедка ти. А и по думите ти предполагам, че нямаш, но съм длъжен да те попитам.

— Нямам приятел, в смисъла, който имаш предвид. По принцип имам много приятели мъже. Такива, които смятат, че могат да споделят тайните си с мен. Умея да изслушвам любовните им преживявания и проблеми.

— Това го знам. В склада се карат кога да излязат в почивка, за да може да съвпадне с твоята.

— Не знаех, че се е стигало до кавги заради мен.

— Хубавото е, че те възприемат като сестра. Иначе трябваше да се провежда борба за теб.

— Сега вече ми се подиграваш.

— Дори и през ум не ми минава такова нещо. Щастлив съм, че само аз гледам на теб като на жена. Искам да те поканя да излезеш на вечеря с мен и да те опозная извън пределите на служебните отношения.

— А какво стана с правилото ти да не смесваш личния и служебния живот? — каза Марина опитвайки се да се измъкне от поканата.

— Ти обърка всичките ми правила. — Разбирам, че искаш да се измъкнеш от поканата ми. Ако ти е неприятно с мен ми кажи и няма да ти досаждам.

— Поканата ти е неочаквана за мен и не знам какво да кажа.

— Просто се съгласи. Ако не като на среща, приеми я като покана за приятелска вечеря. Обещавам, че няма да ти се оплаквам и да ти искам съвети. Просто ще разговаряме като възрастни хора.

— Добре приемам. Ще изляза с теб.

Музиката се промени от бавна на бърза и Марина заедно с Крис отидоха на местата си. Двамата продължиха да разговарят и след като седнаха.

Той забеляза, че когато трябва да говори нещо за личния си живот става напрегната и предпазлива.

След това разговора им бе прекъснат, защото тя бе канена на танци и от останалите си колеги. Той покани и танцува с други момичета от фирмата, за да избегне коментари, че е обърнал внимание само на Марина.

Тази вечер не можаха да разговарят спокойно повече, само успяха набързо да се уговорят за следващия ден.

Когато Марина се прибра вкъщи, Мая още не беше си легнала. Разказа ѝ как е преминало партито и за разговора си с Кристиан.

— Ако той ти е говорил така, това означава, че те харесва.

— Това го разбрах и аз, въпреки че не проумявам защо?

— Как не разбираш защо? Ти си невероятна и той те е видял такава каквато те виждаме всички, които те обичаме, чаровно и лъчезарно младо момиче.

— Не знам какво да си мисля, чувствам, че между нас има химия. Но той е толкова красив, че се опасявам ако се увлека прекалено, да не бъде наранена отново.

— Забрави за миналото и се остави на съдбата. Ако се случи нещо между вас просто го изживей и бъди щастлива.

На другия ден Марина бе в почивка и с Мая ходиха на плаж. След като се прибраха изтощени от жаркото слънце си взеха душ. После седнаха в хола при родителите на Мая. Леля ѝ Райна и чичо ѝ Станю им предложиха да поиграят на карти. Направиха си кафе и разхладителен сок и изиграха няколко игри.

Вечерта Марина се приготви за срещата си. Крис звъна на домофона и тя му отговори, че слиза. Леля ѝ я изпрати и каза:

— Отпусни се момичето ми и се забавлявай. Не забравяй бъди себе си. Ако някой те харесва, той трябва да те харесва такава каквато си. А ти си уникална. Приятно изкарване.

— Благодаря ти лельо, обичам те.

— И аз те обичам момичето ми. А сега върви.

Крис очакваше Марина до колата си. Когато тя приближи каза:

— Здравсти, готова ли си за една приятна вечер.

Отвори кавалерски вратата на колата, и я покани да влезе. Марина му се усмихна и също го поздрави.

— Здравсти, предчувствам, че вечерта ще е прекрасна.

По пътя до ресторанта мълчаха, а след като дадоха поръчката си тя каза.

— Тук е много приятно и спокойно. Харесвам такива ресторанти, които създават уют и комфорт на клиентите си.

— Радвам се, че ти харесва и аз не харесвам прекалено шумните места. Искам вечерта да е специална и за двамата, защото желанието ми е да те опозная. Вече знаеш, че те харесвам и то много. Разкажи ми нещо повече за себе си.

— Няма много за разказване. Знаеш, че съм от София. Единствено дете съм. Родителите ми са съвсем обикновени хора. Живяла съм и живея съвсем нормален живот. Общителна съм и ми харесва да разговарям с хората. Имам много приятели. От детството си поддържам приятелство с две момичета — и до днес. Другите ми приятели са колеги от университета, с които излизаме и се забавляваме. Такава съм каквато ме познаваш от фирмата. Знаеш как ме възприемат момчетата и твоят интерес спрямо мен ме учудва. Може би и ти ме харесваш като останалите, но се заблуждаваш, че изпитваш различни чувства, защото си по-затворен и моята прекалена бърбривост те впечатлява.

— Не разбирам! Защо се подценяваш толкова много? И аз не съм объркан. Този път няма да обърна внимание, че ме обиждаш. Знам много добре какво чувствам към теб и то няма нищо общо с това, което виждат другите в теб.

— Извинявай, не исках да те засегна. Не се подценявам, просто се гледам в огледалото и виждам каква е действителността.

— За каква действителност говориш. Ти си по-прекрасна от повечето момичета в този град. Твоята пленителна усмивка, която кара сърцето ми да тупти по-ускорено. Душата ти, която намира лек за всеки. Добротата, която излъчваш с присъствието си сред хората. Защо не виждаш това в огледалото?

— Думите ти ме ласкаят. Но моментното ти увлечение по мен скоро ще отшуми. А аз не мога да си позволя да мечтая, защото не искам да страдам.

— Марина, чувствам, че си преживяла разочарование. То те кара да си жестока към себе си. Може и да не желаяш да го споделиш с мен, но в момента не си права. Как можеш да съветваш другите, а да не можеш да видиш истината за себе си. Защо позволяваш на минал неприятен момент в живота ти да влияе на правилната ти преценка.

— Започна да говориш като леля ми. Не искам да си спомням за това, което съм преживяла, не мога да ти кажа нищо в момента.

— Добре недей, но не затваряй сърцето си, не всички хора са лоши. Точно ти ми помогна да осъзная това, а е странно, че не можеш да помогнеш на себе си. Сега аз се опитвам да те накарам да проумееш истината.

— Всичко ми е ясно, но ми е трудно да се доверя на някого отново.

— Разбирам те, защото знам как се чувстваш. Когато си наранен от близък човек е сложно да започнеш отново да се доверяваш. Аз не съм преживявал със сигурност това, което се е случило с теб, но също съм бил наранен.

— Съжалявам, че си бил разочарован. Сигурно затова ме разбираш.

— Марина! Харесвам те като жена и искам да ми кажеш, дали и ти ме харесваш. Както и да ми отговориш, би ли дала шанс на двамата.

— Има ли момиче, което да не те харесва.

— Не ми отговори. Не ме интересуват другите момичета, а ти. Ти си различна и това те прави специална за мен. Не кокетничииш, не търсиш вниманието на мъжете, не досаждаш и не се налагаш с мнението си и въпреки че си общителна и говориш много, умееш да изслушваш хората. Обръщаш внимание на всеки и винаги си жизнена и усмихната. Без значение какво е в душата ти. Държиш се с уважение към колегите и клиентите си. Не знам как успяваш да си толкова позитивна и да приемаш всички промени в живота.

— Ясно ми е, че си ме наблюдавал. Но не съм толкова добра и силна, колкото ме изкарваш.

— Наблюдавах те и ти се възхищавах, дори на колегите ни направи впечатление. Само ти не забелязваш. Може и да си забелязала, но поради ниското самочувствие, което имаш за себе си смяташ, че е невъзможно да те харесвам.

— Не знам какво да кажа. Досега никой не ми е говорил така. Ти ме идеализираш и смятам, че съм те впечатлила по неизвестен за мен начин. Но аз не знам почти нищо за теб и нямам представа до каква степен мога да ти се доверя.

— Благодаря ти за откровеността. За да ти докажа, че съм искрен с теб ще ти разкажа всичко за себе си. Тогава сама ще прецениш, какъв

съм и дали можеш да ми имаш доверие.

Роден съм в Бургас. Живея с баща си. Той е международен шофьор. Майка ми ни напусна, когато бях на дванадесет години. Изостави мен и баща ми заради друг мъж. Повече не се поинтересува от мен. Баща ми преживя тежко предателството ѝ, а на мен ми се наложи да порасна бързо. Трябваше известно време да се грижа сам за себе си, докато баща ми се съвземе. Работя от седемнадесетгодишен. След като завърших гимназия започнах да работя в тази фирма и записах задочно обучение. Имал съм няколко приятелки, но връзките ми не бяха сериозни. Може да се каже, че съзнателно избягвах сериозните отношения. Преди да се запозная с теб, смятах, че жените не заслужават доверие и това по всяка вероятност е заради предателството на майка ми. Нейното поведение ми повлия върху отношението ми към жените. Баща ми не се ожени повторно и никога не съм го виждал с друга жена. Двамата се научихме да се справяме сами с живота, а аз никога не допуснах жена прекалено близо до себе си. Дори когато момичетата ме преследваха и сами ми се предлагаха се ядосвах и се държах надменно с тях. Това е всичко, няма нищо интересно в живота ми, което да мога да споделям с всеки. Разказах ти го, за да можеш да прецениш защо съм такъв какъвто съм. От опита и преживяванията, които имам смятам, че ти не си като другите момичета.

Марина го слушаше, а очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Не ти разказах това, за да те натъжа или да събудя съжалението ти. Казах ти всичко, за да ме разбереш и опознаеш.

— Разбирам защо ми разказа живота си. Не те съжалявам, а изпитвам гордост, че те познавам. За съжаление е жената, която е причинила това на детето си. Само тя може да съжалява, че е загубила. Защото ти си невероятно красив, умен и добър.

— Знаех си, че ще ме разбереш. Ти наистина си различна. С никого не бях споделял живота си до сега, но да го споделя с теб ми беше лесно. Ти промени мнението ми за жените и изпитах желание да ти се доверя.

Марина протегна ръката си и хвана неговата със своята. Когато се докоснаха през телата им премина ток, но и двамата не му обърнаха внимание.

— Твоето откровение ме предразположи да бъда и аз самата откровена с теб. По принцип съм свикнала да изслушвам другите и да ги успокоявам или съветвам. Сега изпитвам желание да споделя живота си с теб.

Израснала съм в любещо семейство. През живота си бях свидетелка на една безкрайна любов и уважение между родителите ми. Те много ме обичат и подкрепят във всички мои решения. Всичко, което каза за мен е вярно. С доброто си настроение и добронамереност привличам хората и ги предразполагам да се чувстват добре. Може би именно заради това имам много приятели. До преди три, четири години не обръщах внимание на това, че съм по едра от останалите момичета. Когато приятелките ми взеха да излизат с момчета, започнах да се заглеждам в себе си. Правеше ми впечатление, че момчетата говорят спокойно с мен. Дори споделят тайните си, но никое не ми предложи да сме по-близки. Тогава си дадох сметка, че те не гледат на мен като на момиче. Възприемаха ме като доверена приятелка. Подложих се на диета, за да отслабна като другите момичета, но се разболях и родителите ми бяха много притеснени. Тогава взех решение, че след като природата ме е създала такава няма да се променям. Примирих се, че няма да стана слаба красавица. Живеех си спокойно, излизах с приятелите си от университета и се забавлявах. Един ден в компанията ни се появи ново момче. Той бе по голям от нас, приятел на наш колега. Бил от провинцията и нямал други приятели, освен колеги от банката, в която работеше. Започна да излиза с нас и след известно време прояви интерес към мен. Бях поласкана от вниманието му и не разбрах за капана, който ми беше заложил.

Така Марина разказа цялата си нерадостна история с Венко.

— Заради това избягах от София и дойдох през летните месеци при роднините си. Не понасях съжалението на приятелите си. Тук се запознах с нови хора и не говоря нищо за личния си живот, защото не искам да си спомням неприятностите, които имах. Ядосвах се сама на себе си, защото не обърнах внимание на интуицията си. Подлъгах се от стремежа си да бъда като останалите си приятелки. Точно аз, която гледам реално на живота и давам съвети на другите се оставих да бъда измамена и наранена.

— Съжалявам, че е трябвало да преживееш това разочарование. Не бива да се обвиняваш и да страдаш. Човекът за когото ми разказа не заслужава никакво внимание, а още по-малко заслужава да се измъчваш и тормозиш заради него.

— Аз не страдам за него. Вече съм сигурна, че не съм го обичала истински. Тормозя се не заради него, а заради себе си. Не мога да си простя, че го допуснах в живота си и му позволих да си играе с мен. Той беше първият мъж, с когото бях в интимни отношения. Малкото пъти, в които бяхме заедно оставяха все неприятно усещане за мен. Дори затова мислех, че вината е в мен, защото нямах опит. Трябваше да прекратя отношенията си с него. Защото не се чувствах достатъчно уверена във връзката ни, но не го направих и си получих последствията.

— Продължаваш да се тормозиш. Стига толкова не си спомняй повече за това. Този човек е мръсник, трябва да си благодарна на съдбата, че навреме си се отървала от него. Това те е наранило, но вече имаш опит и знаеш, че трябва да обръщаш внимание на вътрешното си усещане.

— Да, доволна съм, че всичко се разкри навреме, а сега остава да преживея болката от нараненото ми достойнство.

— Ти си силна, ще се справиш и ако ми позволиш, аз мога да ти помогна.

— Как ще ми помогнеш, с теб ще ми е още по-трудно. И двамата усещаме привличане един към друг, само че аз не съм подходящо момиче за теб.

— Ще ме удостоиш ли с честа да станеш моя приятелка. Искам да прекарвам повече време с теб, искам да разговаряме, да се забавляваме, да се разхождаме заедно.

— Ти не ме ли слушаш? Как си представяш след всичко, което ми се случи да започна да излизам толкова скоро с друго момче. Още по шокиращо е, че изобщо не си подхождаме. С твоята външност и добротата, която носиш в себе си можеш да си намериш много красиво момиче.

— Какво ми има на външността, че толкова те притеснява.

— Прекалено си красив за мен. Момичетата сигурно се редят на опашка, за да им обърнеш внимание и да излезеш с тях.

— Момичетата, за които ми говориш не ме интересуват. Мога да се справям с натиска им, защото имам опит в това.

— Защо не те интересуват. Може да срещнеш красиво и добро момиче, с което да си подхождате.

— Искам да ме разбереш правилно и да ми се довериш. За първи път се интересувам от момиче. За първи път вярвам на жена и това си ти.

— Не знам какво да кажа.

— Кажи да. Моля те дай ни шанс. С времето ще прецениш дали заслужавам доверие и дали си подхождаме. Защото не знам как се гледаш и защо не се харесваш. Не мисля, че имаш проблеми с външния си вид. Всичко е само в главата ти, заради ниското ти самочувствие. Изглеждаш съвсем нормално. Не е необходимо да си кльощава, за да си харесвана от мъжете. На мен ми харесваш такава каквато си. Харесвам излъчването, което имаш, харесвам прелестната ти усмивка, харесвам начина, по който говориш, харесвам темперамента и спокойствието, което предаваш на хората около себе си.

— Какво да правя с теб. Още не съм се съвзела от един проблем, ти ми предлагаш нов.

— Аз няма да съм твой проблем, а решение.

— Няма да се откажеш нали? Нямах представа, че когато решиш можеш да си толкова настоятелен и убедителен. Никога не ми се е налагало да споря с мъж, но с теб не мога да изляза на глава. Знам, че няма да ме оставиш докато не се съглася.

— Точно така. Не мога да се откажа от жената, която промени възгледите ми и ми вдъхна надежди за по-добър живот.

— Добре тогава. Приемам да бъда твоя приятелка, но имам едно условие. Искам да бъдем винаги откровени един към друг.

— Приемам условието и ти благодаря за него. С днешното си решение ме направи щастлив. От толкова време исках да си поговорим така спокойно, но едва снощи добих смелост да те покана да излезем.

— Аз също усещах привличането между нас, но никога не си позволих да мисля, че може да пожелаеш да си с мен.

— Аз съм късметлия, защото се съгласи да бъдеш моя приятелка и ти обещавам, че няма да те нараня.

Двамата докато говореха и се изслушваха, успяха да се нахранят. Тогава Крис попита.

— Искаш ли да се разходим, преди да те оставя у вас.

— Добре. Разходката ще ми се отрази освежаващо.

Той плати сметката, като тя се опита да му даде част от парите, но ѝ бе отказано категорично. Когато тръгнаха да се разхождат по крайбрежния път едновременно протегнаха ръцете си и вплетоха пръстите си.

Вървяха така безмълвно, просто се наслаждаваха на разходката и всеки от тях бе зает с мисли за другия. Късно вечерта Крис я остави пред дома на леля ѝ.

— Благодаря ти, че прие поканата ми. Изкарах една невероятна вечер. Лека нощ и довиждане.

Тя слезе от колата и каза.

— И аз ти благодаря за прекрасната вечер. Лека нощ и на теб.

Марина се прибра вкъщи, а братовчедка ѝ я очакваше с куп въпроси.

— Как мина вечерята? За какво си говорихте? Как се държа Крис с теб? Предложи ли ти да станете приятели? — И още въпроси, които дори Марина не успя да чуе.

Тя отговори на някои от тях, а после добави.

— Все още съм изненадана от интереса на Крис към мен, въпреки че чувствах различното му отношение.

А после добави.

— Знаеш ли, Мая, когато съм с Кристиан имам усещането, че сме свързани по някаква необяснима причина. Не знам как да го обясня. Макар и да мисля, че е невъзможно да бъда с него аз го усещам близък и изпитвам чувства, които не съм изпитвала преди. С него чувствам сигурност и му имам доверие. Заради миналата ми грешка съм предпазлива, но този път се опитвам да гледам реално на отношенията ни и се надявам, че сърцето ми няма да ме подведе. Преди си мислех, че съм влюбена във Венко, но с времето осъзнах, че по-скоро съм си налагала да мисля, че е така. Сега се чувствам различно, нещо в мен трепва щом го видя. Възхищавах му се на красотата, но с разговорите, които водехме разбрах, че е добър и чувствителен. С това съвсем спечели сърцето ми, а и той е единственият мъж, който не разговаря с мен за проблемите си. Просто разговаряхме на различни теми, които вълнуват и двамата ни. Дори и нищо да не се получи между нас, ще запазя добри чувства към него,

защото никой мъж не се е отнасял с такова уважение към мен както го прави той.

На следващия ден Марина и Крис се видяха още докато паркираха колите си във фирмата. Пръв паркира той и след като слезе от колата изчака и Марина. Поздравиха се като той я гледаше нежно, а тя му се усмихна. Със засмените си очи сякаш говореше, че е щастлива да го види.

Отидоха заедно до магазина и там си пожелаха приятен ден, но бяха решили да не разкриват пред колегите си, че са двойка.

Във фирмата трябваше да са внимателни и да не показват чувствата си. Всеки си изпълняваше служебните задължения. И всичко си беше както обикновено.

Единствената разлика бе, че Марина бе забравила за неприятния момент в живота си и се чувстваше щастлива и обичана от Крис, както никога до сега.

Тя си беше все същото момиче и с нищо не пролича, че душата и танцува от щастие и любов. Крис се промени стана по-общителен и по-отворен за разговори с колегите си.

Всички разбраха, че нещо или някой го прави щастлив, но никой, освен Марина не знаеше причината.

Двамата се срещаха винаги когато бяха свободни, правеха си разходки, ходеха на кино, понякога излизаха извън града. Много пъти на срещите им присъстваше и Мая. Крис се прояви като забавен и дори комичен, защото умееше да разказва по интересен начин вицове и анекдоти. Момичетата искрено се забавляваха на смешките му.

Марина понякога замислено се вглеждаше в него и се чудеше дали това е същото стеснително и скромно момче, с което се е запознала преди повече от месец. Когато бяха само двамата говореха повече за себе си и за чувствата, които изпитват един към друг. Разбраха, че и двамата обичат да пътуват и всеки споделяше какви места е посетил. Той й разказа за пътуванията си в чужбина.

Баща му като международен шофьор го вземал със себе си, когато било възможно това. Така Крис посетил доста държави в Европа.

Марина обичаше да го слуша и той с удоволствие й описваше пътешествията си. Оказа се също, че и двамата се интересуват от спорт, което бе изненадващо за Крис.

Тя с оживление говореше за постиженията на националните ни отбори по футбол и волейбол. С всеки ден връзката им ставаше по силна, преоткриваха се един в друг и разбраха, че имат много общи интереси и разбирания за живота.

Когато бяха на заведение накрая все спореха за сметката. Той държеше да плаща като кавалер, а тя се чувстваше неудобно все той да плаща особено когато с тях беше и братовчедка ѝ Мая. Съответно Крис отстояваше на своето. Марина все пак изпитваше неудобство, още повече че преди, когато излизаше с приятели в повечето случаи тя плащаше сметките. Не беше свикнала някой да се грижи така за нея, освен родителите ѝ.

През времето, в което излизаха Марина и Кристиян си бяха разменяли целувки. Когато се разхождаха, се прегръщаха и се държаха за ръце. Той не бързаше да предприеме по-сериозни действия, не защото нямаше желание за нея, а защото се страхуваше как ще се чувства тя. Безпокоеше го горчивия ѝ опит с предишния ѝ приятел и изчакваше нещата да се случат от само себе си.

Марина също си мислеше за по-сериозно отношение между двамата. Сега чувстваше, че любовта ѝ е истинска и тялото ѝ реагираше на всяка целувка и прегръдка на Крис. Тя искаше да го почувства по близо до себе си, но се страхуваше да не се развали магията между тях. Всяка целувка помежду им бе все по-продължителна и по-страстна и завладяваща. Един неделен ден, когато Крис я взе от дома на леля ѝ, а Мая имаше среща с приятелка и не ги придружи, той я покани в дома си на обяд. Марина се съгласи веднага без притеснение. Тя му имаше пълно доверие беше сигурна, че той я обича и ще се съобрази с всяко нейно желание. А тя все още не знаеше какво е то, но се надяваше, когато остане насаме с него да разбере.

Кристиян живееше в многоетажен блок. От терасата им се виждаше необятната морска шир. Домът му бе уютен и подреден, като се имаше предвид, че в него живееха само мъже. Марина бе впечатлена от чистотата и комфорта, който се усещаше, когато влезеш.

Кухнята бе малка, но оборудвана с всички кухненски уреди и светлия цвят я правеше по-просторна. Холът бе стандартно обзаведен с холова гарнитура и секция с богата библиотека, телевизор и уредба.

Марина не посмя да разгледа останалата част от апартамента и се настани на дивана в хола.

Тъй като беше рано за обяд Крис ѝ предложи кафе и безалкохолно, а после каза.

— Когато дойдох да те взема не знаех, че ще сме сами. Съвсем импровизирано те поканих къщи. Радвам се, че прие да ми гостуваш, но сега трябва да ми кажеш какво предпочиташ да ти приготвя за обяд. Знам, че обичаш пилешко месо и мога да направя месото на тиган със задушени зеленчуци, както и да изпържа картофи.

Марина се разчувства от вниманието и желанието му, да ѝ приготи обяд по неин вкус. В същия момент вече не издържаше да го гледа и да не може да го прегърне и да му благодари за вниманието му към нея. Тя протегна ръце към него и го повика при себе си.

— Ела, седни за малко до мен. Изпий си кафето, а после ще решим какво ще обядваме.

Тогава Крис с трепет в гласа ѝ каза.

— Марина не ме викай при себе си.

— Защо? Какво те притеснява?

— Когато те поканих исках само да ти покажа дома си. Исках да ти докажа, че много държа на теб, както и да ти покажа уменията си в кухнята — малко несполучливо се опита да се пошегува той и замълча гледайки я влюбено.

— И... Какво следва? — го подкани да продължи Марина.

— Опасявам се, че ако се доближа по-близо до теб, няма да мога да се въздържа. И без това от много време изпитвам неистово желание да те направя своя във всяко отношение. Обичам те и чувствата ми са силни и искрени — каза накрая той леко притеснен.

Тогава Марина неочаквано се чу да казва.

— Защо стоиш така и се измъчваш, ела и ми покажи любовта си.

— Сигурна ли си, че си готова за тази стъпка.

— Единственото, в което съм сигурна е, че те обичам и искам да бъда с теб.

Кристиян се доближи до нея и я изправи срещу себе си. Силно я прегърна, а после я поведе след себе си. Въведе я в спалнята, остави я да я разгледа. После целувайки я, съблече роклята ѝ. Съблече и себе си и я привлече на леглото.

В началото я целуваше нежно и страстно по устните като ръцете му я милваха и караха тялото и да трепти. Тя никога не бе изпитвала такава страст. Сърцето ѝ биеше ускорено, а тялото ѝ изгаряше от желание и цялата трепереше от възбуда.

Той я целуваше с меките си устни и оставяше своя отпечатък по копринената ѝ кожа на цялото тяло. Когато с устни достигна до женствеността ѝ, тя се заизвива от удоволствие и наслада. Той усещайки силната ѝ възбуда впи пръсти в нея и с движения, я предизвика да изпита оргазъм.

Тогава тя не издържа на връхлетялото я удоволствие. Галеше го и забиваше нокти в кожата му. Той разбра, че тя иска да го усети в себе си. Отново сляха устните си в страстна целувка и в това време Крис внимателно и дълбоко навлезе в нея.

Тя го пое във влажната си и пулсираща от удоволствие женственост и го обля с женската си сладост. Чувството, което я обзе, беше неописуемо и невероятно. Нямаше представа, че може да изпита такава удоволствие. Почувства се истински щастлива, защото сега разбра, че всичко е прекрасно, когато го правиш с любов.

Сякаш душата ѝ се освободи и полетя. Участваше в любовното приключение с много силно чувство. Оставяше се на ласките на любимия си. Нагласяше тялото си така, че да може да го поема колкото може повече. Движеше се с него в един ритъм. И двамата бяха пометени от страст и удоволствие. Чувстваха, че телата им бяха създадени да са заедно. С всяка минута ритъмът им ставаше по-бърз. В края на любовното приключение страстта им изригна като вулкан и свършиха едновременно. Марина го прегърна силно и не му позволи да прекрати удоволствието ѝ като излезе от нея. За нея това преживяване беше върховно и тя беше готова да поеме всички последствия, но да не позволи то да свърши.

Беше дала всичко от себе си в тази любовна игра и беше получила всичко от Крис. Сърцата им щяха да излязат от телата им, а

душите им се сляха в една.

Той също не се притесняваше за последствията, защото за първи път обичаше и чувстваше, че Марина е неговата съдба.

Когато се успокоиха и можеха да говорят спокойно, тя го прегърна и целуна, а след това каза:

— Благодаря ти за невероятното изживяване. Ти ме направи най-щастливата жена, като ми показа, какво е да се любиш с душа и сърце. Благодарение на теб разбрах какво е любовта. Установих, че и аз мога да изпитвам удоволствие, когато съм с мъж, въпреки че всичко може да е така само защото ти си този мъж.

— Скъпа моя, няма нужда да ми благодариш. Ти си много чувствителна и всеотдайна и аз никога не съм се съмнявал в това. Всичко, което се случи, е изключително и върховно.

— От много време жадувах за теб, знаех, че с теб удоволствието ми ще е пълно и истинско, защото те обичам.

— Преди да те срещна, не мислех, че е възможно някога да се влюбя и да обичам така. Но съдбата ни срещна и аз съм сигурен, че ти ще си единствената жена, която ще обичам. Обичам те с душата и сърцето си.

— И аз се влюбих в теб много преди да говорим за отношения между нас. Не мислех, че е възможно да се влюбя в някого. Още повече че не виждах да имам шанс въпреки различното ти отношение и химията между нас. Когато ми предложи приятелство още се съмнявах, че е възможно да ме сполети такава щастие. Да бъда с момчето, в което тайно се бях влюбила. Слушах колежките да говорят за теб, а аз не смеех да кажа и думичка, за да не издам чувствата си.

— Обичам те Крис. Преди време ми каза, че можеш да ми помогнеш да забравя за болката си. Наистина ми помогна. С теб опознах себе си. С теб разбрах какво е истинска любов. С теб разбрах, че мога да чувствам и изпитвам удоволствие от любовта. Каквото и да се случи в бъдеще, дори и да решим да се разделим. За мен ти ще си винаги моята първа и единствена любов. Защото съм сигурна, че това, което чувствам с теб няма да мога да чувствам с друг. Явно така съм устроена, да изпитвам удоволствие и копнеж само когато съм с човек, когото обичам. И този човек си ти.

— Така аз съм в изгодна позиция, защото ще съм сигурен, че си само моя. Само не ми харесаха думите ти за евентуална раздяла.

Чувствам, че имаш нужда да си кажеш на глас, че каквото и да се случи ти ще си добре, затова няма да ти се сърдя. Знам, че ми имаш доверие и че вярваш в любовта ми. Така както знам, че ми даваш пълна свобода относно връзката ни. Ти ме обичаш толкова много, че би се разделила с мен ако решиш, че ще съм щастлив с друга жена. Правилно съм те разбрал, нали?

— Напълно правилно. Понякога си мисля, че четеш мислите ми. Но в същото време е хубаво, че ме разбираш толкова добре. Така няма да се притеснявам за това, че преди малко не ти позволих да се отделиш от мен. Наясно съм, че има вероятност да има последствия, но не го направих нарочно. Просто исках времето да спре и момента никога да не свършва. В този момент разбрах, че поемам риск. Но чувствата ми бяха по-силни от самата мен и те моля да ми простиш. Не съжалявам за нищо, но се притеснявам за теб и какво си помислил.

— Няма за какво да ти прощавам, защото аз чувствах същото. Емоциите от любовта ни така ни бяха завладели. И двамата имахме нужда един от друг и искахме това да не свършва. С предишните си връзки бях много внимателен в това отношение. Тогава нямах чувства и дори удоволствието ми с момичетата не е било такова. Винаги имах задръжки и не можех да се отпусна напълно. С теб забравям за света около мен. От момента, в който те поех в ръцете си сякаш се пренесох в друга вселена и нищо друго, освен нас нямаше там. Бяхме само ти и аз и огромната ни любов. Затова не се страхувам от нищо. Само те искам до себе си.

— Обещавам да съм до теб винаги. Въпреки че скоро ще трябва да си отида, в мислите си ще съм с теб.

— И мен ме тревожи факта, че скоро си отиваш. Трябва да намерим решение, за да се виждаме, защото свикнах с теб и ще се чувствам зле, когато си далеч от мен. Ще се питам постоянно как си, какво правиш? Може да изпитам страх, да не срещнеш друг.

— Точно за това няма нужда да се безпокоиш. Не съм от жените, по които въздишат мъжете. Ти си някакво изключение, за което нямам обяснение. А и дори да се случи, нещо, в което се съмнявам, никога няма да погледна друг. Ти си първият и единственият, който ме прави щастлива.

— Ще те помоля за нещо.

— Всичко каквото пожелаеш.

— Не ми е приятно да обиждаш любимата ми. Кога ще проумееш, че си съвсем нормално изглеждащо красиво момиче. Не знам защо си си внушила, че изглеждаш зле. Това, че не си имала гаджета като съученичките си, е, може би, защото си по-дружелюбна. С общителността ти момчетата са ти се доверявали и са те приемали като близка. Затова никое от тях не е рискувало да загуби приятелството си с теб като станете гаджета. Погрешно си ги разбирала. За тях ти си била по-скъпа от приятелките им, но вследствие на това ти си решила, че не те харесват. Повярвай ми, ти дори не си пълна. Просто си по-едра. Имаш нормално женско тяло, невероятно излъчване и чаровна усмивка. Не знам колко пъти трябва да ти го повторя, за да ми повярваш. А за доброто ти сърце дори не съм казал нищо. Душата и сърцето ти са божествени. Това, че умееш да привличаш хората около себе си и да ги караш да се чувстват добре е божия благословия. Момчетата, които мислиш, че са красиви са кльоцави и си слагат толкова грим, че не се разбира какъв е цветът на кожата им. Със своята естественост и непринуденост си по-красива от всички останали. Как да те убедя и да те накарам да погледнеш с други очи на себе си. Затова се страхувам да не те загубя. Има и други мъже, които в един момент ще решат, че те искат не сама като приятелка, а и като любима, а ти си най-хубавото нещо в живота ми.

— А какво ще стане ако се появи някоя красавица, която реши да те има на всяка цена.

— Няма начин това да се случи, докато имам твоята любов никоя жена няма да ме доближи можеш да си напълно сигурна в това, защото съм си патил от такава жена. Може би след време бих допуснал жена, но само ако ме напуснеш и изоставиш.

— В такъв случай това време няма да дойде. Защото нямам намерение да те изоставям, а още по малко да те напускам.

Докато му казваше това ръката ѝ си играеше с мъжествеността му и го бе възбудила. След това, без да говори повече започна да го целува, без да изпуска обекта на желанието си. Обходи с устни цялото му тяло. Този път тя контролираше любовната игра и определяше правилата. Даде всичко от себе си той да се почувства желан, обичан и единствен. Бе изумена от себе си, когато разпали с пълна сила страстта и в двамата.

Застана над него и когато пое обекта на желанието си в себе си, наложи темпо, с което да доставя удоволствие и на двамата от свързването на телата им. Беше се вкопчила здраво за раменете му и в моменти, когато намалеше темпото на движенията си го целуваше нежно по устните, очите и ушите.

После отново се съсредоточаваше в обединяването на телата им и двамата ставаха едно цяло. На няколко пъти стигаше върховно изживяване и го обливаше целия с душ от любовен еликсир. Когато той вече не можеше да издържа на тази дива все поглъщаща силите им игра той я завъртя под себе си и с няколко спираци дъха им от удоволствие тласъци достигнаха кулминационния момент.

Когато се върнаха в действителността, Кристиан щастлив и доволен от любимата си каза.

— Този любовен маратон беше най-изключителното преживяване в живота ми. Ти си като ураган, който връхлита неочаквано и помита всичко след себе си. Загубих представа за време и реалност. Изкара от главата ми всички мисли. Единствено ти присъстваше. Мозъкът ми работеше само за теб. Сърцето ми биеше само за теб. Душата ми се сля с твоята душа.

— Щастлива съм, че се чувстваш така както се чувствам и самата аз. Дори не ми е минавало през ума, че в мен може да искри такава чувственост и страст.

— Винаги си била чувствителна и страстна натура, аз просто събудих тази част от теб. Тя е като спящ вулкан, който се събуди и изригна с пълна мощ. Щастлив съм, че именно аз открих тази част от същността ти и изпитах най-върховното удоволствие.

— Това означава ли, че няма да се оплакваш, а ще ме оставяш и друг път аз да водя любовната игра и заедно да изиграваме танца на страстта.

— Шегуваш ли се целият съм твой. Винаги когато пожелаеш можеш да играеш страстния си танц с мен и само с мен.

— Не се тревожи. Ти ще си единствения ми партньор, защото само ти знаеш как да ме задействаш.

— Знам, защото те обичам. Сега се сецям, че те поканих на обяд, а вече минава два часа след обяд. Хайде скъпа, да си вземем душ и да ти приготвя, макар и позакъснял обяд.

— Станало е толкова късно, не усетих кога е минало времето.

— Ами беше заета да създаваш смут в спокойния ми живот. Покори тялото и душата ми и не ми остави право на избор. Мога само да те обичам и да изпълнявам всичките ти желания.

— Защо ми даваш такава власт над себе си.

— Защото с теб повярвах в съдбата и знам, че моята съдба си ти. Не е случайно идването ти в Бургас. Не е случайна срещата ни. Всичко е предопределено и предназначено. Нашата съдба е обща и колкото по-навреме го разбереш, толкова по-добре ще бъде и за двама ни.

След като си взеха душ отидоха в кухнята. Тогава Марина видя как Крис за двадесет минути приготви пилешки пържоли на тиган, изпържи картофи и направи шопска салата. Сложи приборите на масата, наля безалкохолно, сервира храната и я покани.

Тя изумено възкликна, когато той кавалерски ѝ предложи да седне на стол пред подредената маса.

— Ти си като факир в кухнята! Аз нямаше да успея за толкова кратко време да се справя с всичко. Гледах и не вярвах, че всичко се случва толкова бързо!

— Крайно време е да повярваш в мен и да приемаш думите ми напълно сериозно.

Целият ден прекараха заедно и това бе най-щастливия ден в живота им.

От този ден между тях нямаше тайни и задръжки. Споделяха си всички мисли и чувства.

В леглото бяха като торнадо, веднъж да задействат страстта си се развихряха и пренасяха в друга вселена.

Прекарваха всяка свободна минута заедно. Когато не ходеха в дома му, за да утоляват жаждата си един към друг си правеха разходки. Както в града и край брега на морето, така и извън града. И двамата обичаха да се разхождат по брега на морето и да си разказват за случки от живота си. Друг път се смесваха с тълпата от туристи и разглеждаха сувенирните магазинчета. Когато ходиха в Слънчев бряг вземаха със себе си и Мая. Тогава като туристите се забавляваха с атракциите, които предлага курорта. Играеха мини голф, караха голямо туристическо колело за четирима, возиха се с фйтон и си направиха много снимки, които да им напомнят след време за преживените щастливи моменти.

Един ден пак тримата ходиха на аквапарк, където се спускаха по различните съоръжения и адреналина им се покачи на макс.

След като връзката им се задълбочи беше невъзможно да я крият повече от колегите си. Крис се издаде първи, защото много се промени. Стана още по-общителен и винаги с усмивка поздравяваше колегите си. Започна да се шегува и да приема шегите на останалите. Държеше се и приветливо с момичетата, като спазваше границата между колега и колежка. На всички от фирмата им допадна поведението му. Питаха се един друг какво се случва с него.

Един ден, когато повечето колеги бяха в стаята за отдих, Петко го попита направо.

— Крис през последния месец се промени и то към добро и преди си беше добър, но не ти се говореше много. Сега си общителен и винаги весел няма ли да ни кажеш най-после каква е тайната на доброто ти настроение. Така определено ни харесваш повече, но няма ли да споделиш с нас щастието си.

Крис отправи питащ поглед към Марина, сякаш безмълвно я попита съгласна ли е да разкрие чувствата си. Тя му се усмихна пленително и кимна утвърдително. Тогава той отиде до нея и я прегърна, а след това каза.

— Марина е жената, която ме промени. Докато я обсипвахте с въпроси и се съветвахте с нея споделяйки проблемите, аз се влюбих в нея. Вие я приемахте като сестра или доверена приятелка. Само аз я възприех като жена. С внимание и любов успях да спечеля доверието и любовта ѝ. Вече повече от месец излизаме и връзката ни е сериозна, а аз съм просто щастлив и това влияе на живота ми.

Колегите им се зарадваха искрено на новината и ги поздравиха най-сърдечно. Момичетата също се зарадваха като разбраха, защото харесваха Марина и Крис и смятаха, че заслужават да са щастливи. Те имаха съмнения от преди, защото бяха забелязали начина, по който той я гледа. Един колега дори се пошегува, въпреки че думите му имаха истински смисъл.

— Марина е толкова добра, че никой не рискува приятелството ѝ с предложение да му стане гадже. Крис пое риска и спечели. Сега той си има едновременно приятелка и любима, а ние ще се задоволим само с приятелството ѝ.

— Така е никой не ти е виновен, да не си спал — се обади друг колега. — Те са наши колеги и приятели. По лицата им личи, че са влюбени и щастливи. И ние можем само да се радваме на тяхната любов, защото това между тях е истинско. Марина си е все същата общителна и всеотдайна колежка и приятелка, с нищо не се е променила спрямо нас, а Крис отвори сърцето си.

— Благодаря за милите думи — каза Марина. — Аз завинаги, ще си остана ваша приятелка, въпреки че скоро си тръгвам от тук. Никога няма да забравя приятните моменти, които съм имала с вас. Предстоят ни още хубави моменти, защото мислим в събота да ходим на пиано бар. Жана ще запази места и откази не се приемат.

— Вие ще дойдете, нали? — Попита Петко.

— Разбира се, че ще дойдем! — каза Марина радостно. — Обичам да слушам такава музика, а и с вас ще си изкараме чудесно. Сега момчета ви оставям, защото почивката ми свърши.

Тя целуна светкавично Крис пред колегите си и излезе от стаята.

— Щастливец си Крис, тя е невероятна във всяко отношение. Само бъди внимателен и не я наранявай. Защото колкото и да изглежда силна и непоклатима емоционално мисля, че е много чувствителна — каза Петко, а после добави: — Познавам я от два месеца, но я чувствам по-близка от собствената ми сестра и ако някой я нарани ще си има работа с мен.

— Бъди спокоен няма да позволя това да се случи. Аз повече от всеки друг искам тя да е щастлива — му отвърна Крис. — Време е и ние да порботим, трябва да натоваря стоката, защото рано ще пътувам за София.

— Сега, ще те натоварим за нула време. Утре ли ще се прибиращ или на следващия ден?

— Със сигурност ще е в събота, защото утре няма да успея да обходя всички обекти.

— Добре, но нали ще се прибереш за вечерта. Нали ще ходим на бар и няма да оставиш Марина сама.

— Ще се опитам да се прибера навреме, но все пак съм на път, а и тя ще е с вас. Аз ако успея да се прибера, ще дойда дори да позакъснея.

Когато Марина се върна след почивката в магазина, колежката ѝ Преслава я поздрави за връзката ѝ с Крис.

— Много се радвам, че сте заедно. Отдавна ти казвах, че те гледа по различно. Ти не вярваше на преценката ми, не искаше и да чуеш, че проявява симпатии към теб.

— Чувах те, но дори не съм си позволявала да мечтая да имам нещо общо с него. Не мислех, че красив мъж като него ще се загледа по момиче като мен.

— И с какво си по-различна от другите момичета, че да не те хареса. Ти си много повече от другите момичета и въпреки че също харесвам Крис, разбирам защо избра теб. Не съм разочарована, защото ти си съкровище и заслужаваш да си щастлива. Но само да те нарани тогава, ще разбере какво представлявам, когато се ядосам.

Марина се засмя и сърдечно прегърна колежката си, която и бе станала истинска приятелка.

— Не се пали толкова, каквото и да се случи в момента съм много щастлива. Времето, което съм с Крис го приемам като божествен подарък, а той смята, че това е съдба. Ако се окаже прав и нашата съдба е обща, то тогава аз ще съм най-щастливата жена на света.

— Надявам се да се окаже прав. Ще се моля за вас. Ще ми липсваш много, когато си заминеш, кой знае какво момиче ще дойде на твоето място.

— На мен също ще ми липсваш. Но трябва да се върна в университета и да изкарам последната година. Още не знам как ще се виждаме с Крис. Той работи и учи тук, а аз там нямам представа как, ще се отрази това на връзката ни.

— Аз ли да ти казвам! Ако любовта ви е истинска, връзката ви ще се запази непокътната. Стига толкова. Изживей момента и не мисли, какво ще е бъдещето. Ти би казала така. Вдругиден сме на пиано бар и ще се забавляваме максимално.

— Точно така бих казала, вече говориш като мен. Радвам се, че ще излезем целия колектив на бар. Всички ще ми липсват, но се надявам да мога да идвам от време на време и да се виждаме.

В събота Марина се уговори с Преслава заедно да отидат в заведението, защото Крис я предупреди, че със сигурност ще закъснее.

Така и стана, той се прибра от път и звънна на Марина точно когато се канеше да излезе от вкъщи.

Тя бе на входната врата, когато леля ѝ я повика.

— Марина, ела на телефона.

— Здравей скъпа. Току-що се прибирам и се бяхме разбрали да ти се обадя.

— Добре, че се обади, сега съм спокойна, че си се прибрал. Аз тъкмо излизах, защото Преслава ме чака. Разбрахме се да мина с колата я взема от тях. Да мина ли и покрай вас?

— Не, вие вървете. Аз сега си влизам. Имам нужда от душ, а после се обличам и идвам. Малко, ще се позабавя няма нужда да ме чакате. Ще се видим направо там... — Изведнъж Крис замълча, а после каза — Марина чуваш ли ме.

— Да, слушам те.

— От два дни не съм те виждал и много ми липсваш. Обичам те. Тази вечер, ще е дълга. Моля те предупреди леля си и ела после с мен у дома.

— И ти много ми липсваше. — Обичам те, Крис и аз си мислех за същото. Ще предупредя, че тази вечер няма да се прибирам. Доскоро.

— Доскоро любов моя — каза Крис и затвори.

Когато Марина остави слушалката се замисли. Какво нещо е животът. Преди малко повече от два месеца си мислеше, че е най-нещастното момиче на света. Смяташе, че никога няма да разбере какво е да си обичан, а само месец по-късно започва да излиза с Кристиан. Той ѝ показа, какво е да обичаш и да бъдеш обичан.

Може би има право като ѝ казва, че това е съдба. И ако наистина той е нейната съдба, то тя ще е винаги щастлива. И може би трябва да е благодарна именно на съдбата си, че я доведе в този град и я срещна точно с него. Мъжът, в който се влюби с цялото си сърце и беше сигурна и в неговите чувства.

До Марина от известно време стоеше леля ѝ и я наблюдаваше.

— Къде се беше отнесло момичето ми. Какво ти каза Крис.

— Бях се замислила за превратностите на живота. Ти беше права лельо след нощта идва ден, а моят ден е по-прекрасен от всякога. Не ме чакайте да се прибера, защото после ще отида в дома на Крис и не се притеснявайте за мен.

— Добре, знам, че мога да му имам доверие. Никога не си била по-щастлива както през последните два месеца. Така, че няма проблем да останеш у тях. Достатъчно си голяма и знаеш какво правиш. Кристиян е добро момче. Животът му не е бил лесен, но трудностите са му помогнали да разпознава и оценява стойностните хора. А ти Марина си истинска и това те прави специална.

— Благодаря ти лелю. Не знам как щях да се справя с проблемите си, ако не бяхте вие да ме приемете и да ме подкрепите с любовта си. Мама и тате също ме разбират и ме подкрепят, но в онзи момент не можех да остана при тях. Колкото и да ме обичат, нямаше как да изтрият болката ми. Само промяната на мястото и вие ми помогнахте.

— Не забравяй и Кристиян, той ти показва, че не всички мъже са еднакви.

— Невъзможно е да забравя разбирането, всеотдайността и любовта му. Той ми помогна да стана уверена и сигурна в себе си. Да се обичам и възприема такава каквата съм. А сега тръгвам, че Преслава сигурно се чуди защо се бавя.

— Върви и приятно изкарване.

Всички колеги се събраха на една маса и дадоха поръчката си. Малко след това в заведението засвири трио музиканти жени. Те свиреха на пиано, контрабас и цигулка. Музиката им бе стилна и мелодична предразполагаща хората да се отпуснат и да се пренесат в света на това изкуство.

След около час Марина видя Кристиян да влиза в заведението. Тъй като искаше да го поздрави с целувка, защото много ѝ бе липсвал отиде да го посрещне. Хвана го за ръка го изведе навън. Когато останаха сами се хвърли в прегръдката му и страстно го целуна.

— Откакто дойдох не спрях да гледам вратата и да очаквам идването ти. Дори не можах да се насладя на приятната музика на триото — му каза, когато се отдели от устните му тя. Толкова ми липсваше, че нямаше да издържа да те гледам цяла вечер, без да съм те посрещнала както трябва.

— Хареса ми посрещането. Лесно мога да свикна с това, когато се прибирам от път да ме посрещаш с такава целувка. И ти много ми лисваше, а сега отиваме ли вече при останалите.

— Да, хайде. — Хвана го за ръка и така влязоха в заведението. Отидоха при колегите си и на масата им стана оживление и веселие. Всеки разказва по някоя весела или комична история и останалите се смееха от сърце.

Когато групата спря да свири пуснаха по-бърза танцувална музика и много посетители станаха да танцуват.

Марина и някои от колегите ѝ също отидоха да танцуват, но Крис пожела да остане, защото бе изморен от дългия път.

В един момент докато останалите танцуваха, а други пушеха навън, Крис беше останал сам на масата. В това време до него седна едно красиво момиче и го заговори.

— Здравей, защо си сам? Толкова красив мъж не бива да остава сам. Виждам, че сте голяма компания, но те оставиха самичък. Аз мога да ти правя компания и да си поговорим докато се върнат приятелите ти.

Крис я погледна и отвърна учтиво.

— Благодаря за вниманието, но нямам нужда от компания. Просто съм малко изморен и затова не танцувам с останалите. Предпочитам да постоя така необезпокояван.

— Ако ти е скучно можем да си тръгнем оттук — продължи настоятелно да досажда момичето.

— Не ми е скучно, а вие е по-добре да си вървите — отвърна Крис, опитвайки се да се отърве внимателно от нея.

Колегите му, както и Марина бяха забелязали компанията на Крис и се чудеха какво става. Не бяха виждали до сега това момиче и не мислеха, че му е позната.

Преслава каза на Марина.

— Защо не отидеш да видиш какво става? Имам чувството, че тази досажда на Крис.

— Не може да тичам веднага щом видя Крис да говори с някого. Каквото и да става, аз му имам доверие. Той трябва да се справи сам със ситуацията ако момичето му досажда.

— Браво на теб. Толкова голямо доверие ли му имаш, че го оставяш спокойно в ръцете на това момиче?

— Да, имам му пълно доверие. А и скоро се прибирам в София, ако той иска да излиза с други аз няма да мога да го спра. Така, че е безсмислено да го правя сега.

Музиката спря и всички се върнаха на масата. Тогава чуха Крис с по-висок тон да казва.

— Не искам да ви обидя госпожице, но нямам интерес към вас. Не харесвам момичета, които сами ми предлагат приятелство. Предпочитам аз да ухажвам жените. Освен това вече си имам приятелка, която обичам и обожавам. Не бих я наранил флиртувайки с друго момиче, а и тя е тук в момента.

Момичето, без да покаже, че е обидено от думите му отвърна:

— Вашите приятели се върнаха. — Тя погледна към Марина и убедена, че това е приятелката му продължи говорейки вече само на нея: — Ти си с голям късмет. Досега никой мъж не ми е устоявал и не ме е отхвърлял. Твоят приятел го направи и то като се постара да не ме обиди. Ако искаше да излезе с мен, въпреки че си тук щеше да ми даде телефонния си номер или да поиска моя и да си уговорим среща. Така правят другите мъже в присъствието на приятелките си, но той не само че не го направи, а и категорично ми отказа.

Тогава Марина, след като изслуша спокойно думите на момичето отвърна.

— Познавам много добре мъжа, когото обичам и му имам пълно доверие. Знам, че няма да направи нищо, с което да ме нарани. Много момичета с твоята красота, ще го изкушават, защото самият той е много красив, но не мисля, че ще ми изневери.

Момичето си тръгна щом Марина спря да говори. Колегите ѝ, както и Крис стояха и мълчаха. Тя ги погледна с прелестната си усмивка и каза.

— Какво се умълчахте. Нима ще се оставим на някой да ни развали настроението. Чуйте колко хубава музика звучи от струните на музикалните инструменти.

Тогава един от колегите и я попита.

— Какво момиче си ти? Как може да си толкова спокойна? Току-що говори с момиче, което сваляше приятеля ти. Друга на твое място щеше да фучи и да се сърди, а ти още малко ще затанцуваш все едно нищо не се е случило.

— Да. Ти го каза, нищо не се е случило. Момичето е направило опит, но не е попаднало на подходящия мъж. Защо трябва да правим от мухата слон.

— И много правилно мислиш. Крис не би рискувал връзката си с теб заради моментно увлечение — потвърди Петко, който бе най-близък с него.

Крис сложи ръка през кръста на Марина и притискайки я към себе си каза:

— Никога не бих те наранил Марина. Ти каза моментно увлечение, а аз дори не харесвам такъв тип жени. Така че не може да се говори за увлечение, защото нямаше такова. Просто се постарях да не съм груб. Затова я оставих да си говори и спокойно ѝ казах какво мисля за желанието ѝ да флиртува с мен. Знам, че изобщо не заслужава внимателно отношение. Точно такива момичета създават много неприятности на мъжете. Както и такъв тип мъже създават неприятности на жените, но запазих спокойния тон. Всеки мъж или жена може да отстоява своето отношение. Каквото и предизвикателство да срещне по пътя си трябва да може да държи на принципите си. За мен това не беше предизвикателство, а досадно момиче търсещо забавление, което отпратих, без да се създава конфликт. Марина се отнесе с нея по същия начин.

— Има какво да научи човек от вас двамата — допълни Преслава. — Крис кавалерски отблъсна флиртуващо с него момиче, а Марина прие спокойно цялата ситуация и разговаря с момичето все едно са познати. Всяка друга жена на нейно място би вдигнала скандал. Определено и двамата сте страна двойка и изглежда сте създадени един за друг.

Марина и Крис се засмяха на думите на колежката си и казаха почти едновременно.

— Имаме си доверие.

— Това се разбира от километри. Но любовта и разбирателството между вас също оказват влияние на реакцията ви при такава ситуация. Нито Крис се притесни, че Марина ще се сърди. Нито тя се притесни, докато той спокойно разговаря с непознато момиче. Тази вечер се оказа много забавна и поучителна за нас, които ни предстои в бъдеще да срещнем половинките си.

Двамата влюбени се почувстваха като герои от някой филм. В същото време си дадоха сметка, че с тази случка чувствата им бяха подложени на изпитание. От което разбраха, че любовта им е по-силна от всякога и връзката им е непоклатима.

След като си тръгнаха от заведението, Марина заедно с Крис откараха Преслава у тях. После се прибраха в дома му, както се бяха разбрали по-рано. Досега тя често прекарваше свободното си време у тях, но вечер се прибираше в дома на леля си. Сега остана да нощува с него и възнамеряваше да са заедно и през целия неделен ден. Нямаха търпение да останат сами и да се отдадат на дивата си страст.

Любиха се вълнуващо и необуздано до пълно изтощение. Всеки от тях искаше от другия повече и повече. Не можеха да се наситят на близостта си. Телата им се вплитаха в едно цяло. Душите им се сливаха в една. Сърцата им туптяха в един ритъм. Сякаш бяха в друго измерение. Имаха чувството, че ако се отделят дори само за миг няма да могат да съществуват. Това бе тяхната съдбовна истинска любов. И двамата бяха убедени, че е така.

Оставащите две седмици минаха като сън за Марина и Крис. Улисани между служебните и личните си отношения не бяха усетили, че времето да се разделят, е дошло.

През последните дни между тях започна да се усеща напрежение. Никой от тях не смееше да подхване темата, какво им предстои и как ще се виждат, когато тя си замине за София.

В последния си работен ден Марина събра колегите си в стаята за отдых. Почерпи ги по случай заминаването си. Благодарни им за времето прекарано с тях. Както на работното място, така когато са излизали да се забавляват. С развълнуван глас им каза:

— Всички ще ми липсват много. Благодарна съм на съдбата, че ме срещна с вас и попаднах в толкова добър колектив. Всички ви обичам и ви приемам като мои приятели. Ако някой от вас има път към София бих се радвала да ми се обади и да се видим.

— И ти много ще ни липсваш. Сега с кого ще споделяме тайните си и кой ще ни дава съвети и ще отговаря на въпросите ни.

— Затова има телефони — и като погледна към Крис продължи: А и мисля често да идвам в Бургас. Така че ще се виждаме, когато съм тук за повече време, а и ако си намерите подходящи приятелки няма да имате нужда от мен, ще споделяте с тях.

— Да не мислиш, че е лесно да срещнеш подходящия човек. Вие с Крис сте изключение.

Същата вечер Крис каза на Марина.

— Знам, че си с колата си, но бих искал да дойда до София с теб. Ще си взема няколко дни отпуск и ще остана там на хотел.

— Не, няма.

— Какво няма?

— Няма да оставаш в хотел, защото ще дойдеш с мен у дома.

— Но, как родителите ти не ме познават!

— Може и да не са те виждали, но са слушали много за теб. Сега е идеалният момент да се запознаете.

— Щом смяташ, че е удобно, добре.

— Стига, Крис, не издържам вече. От няколко дни сме под напрежение, не може да се измъчваме така. Трябва да решим как ще продължи връзката ни.

Той я прегърна и силно я притисна към себе си.

— И аз не издържам, не знам какво да правя. Нямам представа как да постъпя. Ти имаш да учиш една година в София, а аз работя и уча тук в Бургас.

— Знам, че няма да ни е лесно. Ще идвам винаги, когато мога. Ти пътуваш постоянно до София. Ще издържим няколко месеца докато завърша, а после ще дойда тук.

— Но родителите ти, ще се съгласят ли да си далеч от тях.

— Моите родители са щастливи, когато аз съм щастлива, а моето щастие си ти.

Крис си отдъхна и без да я изпуска от прегръдката си каза.

— Слава богу. Толкова се притеснявах, не смеех да те помоля да се върнеш отново.

— Къде се загуби откровеността ни. Нали нямаме тайни и знаеш, че можеш да ме попиташ всичко.

— Не знам какво ми стана последните дни. Бях като ранено животно. Страхувах се да не те изгубя. Само като се сетя, че си заминаваш и започваш да ми липсваш отсега. Не смеех да те попитам каквото и да било, за да не ми кажеш нещо, от което ще ме заболи. Не мога да си представя живота без теб. Дори си помислих да ти предложа да се омъжиш за мен. Но като знам за горчивия ти опит от преди три месеца реших, че ще е твърде рано.

Марина го целуна нежно както бе в ръцете му, а после каза:

— Как може да мислиш, че бих се разделила с теб заради някакви четиристотин километра разстояние. А това за брака. Сериозно ли го мислиш?

— Да, бих опитал всичко само да останеш с мен.

— Обичам те, Крис, и въпреки че сме заедно от два месеца, аз вярвам в нашата любов.

— Времето не е от значение, когато двама души се обичат истински.

— Ти знаеш какво мислех за себе си и от какви комплекси страдах. Ти ми помогна да се осъзная и да стана уверена и силна. За мен любовта ти към мен е всичко. Ти си красив, умен, преуспял в работата си млад мъж. Можеш да имаш всяко красиво момиче, и въпреки това избра мен.

— Обичам те Марина и ако още веднъж кажеш нещо глупаво, ще ти се разсърдя за първи път.

— Не казах нищо глупаво. Всичко, което казвам, е истина, но тебе те е хванала сляпата неделя, а аз гледам реално на живота.

— Не разбирам, искаш да ме видиш сърдит ли? Имам чувството, че се опитваш да ме предизвикаш, за да разбереш колко ще издържа. Не съм съгласен с теорията ти. Как не проумяваш колко си ценна. Всички го разбират само ти упорстваш и отказваш да го проумееш, а си уж уверена в себе си. Всеки човек е чаровен с нещо. Хората са различни по външен вид, цвят на кожата, косата, очите, а и по характер. Всеки е красив по свой си начин. Но при теб доброто е в повече. Ти имаш най-очарователната усмивка. Погледа ти излъчва доброта, топлина и разбиране. Затова предразполагаш хората да споделят с теб. В моите очи ти си най-прекрасната жена и не ми говори за сляпа неделя. Аз съвсем реално гледам и мога да преценявам хората и да разпознавам характерите им. Работата ми е да работя с хора и всеки ден се срещам с различни и ако не мога да ги преценявам няма да се справям толкова добре с работата си. Съвсем реално виждам и теб и знам, че си пасваме идеално във всяко отношение. И ако целиш да ме ядосаш с приказките си за това колко красиви момичета мога да имам. Как не си подхождаме, за да ме караш да ти правя комплименти — няма проблем. Всеки ден мога да ти повтарям колко очарователна си, за да разбереш, че за мен си единствена. И за да ти докажа това съм ти купил нещо.

Тогава Крис извади от джоба на панталона си малка кутийка и я отвори.

В нея имаше златен пръстен със ситни камъчета в горната му част, а в края реда завършваше с малко сърчице.

Той я хвана за ръката и сложи пръстена. След това я притисна към гърдите си, защото видя сълзи в очите ѝ.

— Този пръстен е символ на моята любов и означава, че си моя любима. Когато си напълно уверена, че ме искаш в живота си аз съм тук. Ти си първата и последната жена, която ще носи мой пръстен и искам да си сигурна в решението си.

— Да — каза Марина.

— Какво, да? — попита Крис.

— Ами казах ти да. Няма нужда да мисля. Сигурна съм, че ти ще си единствения мъж в живота ми.

— Напълно сигурна ли си? — попита отново той, не можейки да повярва на щастieto си.

— Никога не съм била по сигурна в нещо.

Така тази вечер, която започна с несигурност от страна и на двамата се превърна в специална и съдбовна за тях.

Крис заведе Марина в спалнята, където ѝ показа с много нежност и страст цялата си любов, но и тя му отвърщаше със същите чувства.

Любиха се до пълно отдаване и в никой от двамата не остана и капка съмнение колко силна е любовта им един към друг.

На следващия ден Марина се сбогува с роднините си. Братовчедка ѝ си беше заминала за Австрия преди нея. Сега леля ѝ още повече се натъжи, че с чичо ѝ остават отново сами.

Тя успокоително им каза.

— Спокойно лельо, ще ви посещавам често. С Крис сме заедно и ще прекарвам свободното си време в Бургас.

Двамата засега мислеха да не казват нищо за това, че са решили да свържат живота си, докато не кажат на родителите си. Неговият баща отсъстваше от страната, защото беше във Франция през последните два месеца и Марина още не го познаваше. Крис пък щеше да се запознае с нейните родители сега щом пристигнеха в София.

Тръгнаха за София почти на обяд и вечерта пристигнаха. Той бе притеснен за предстоящата среща с родителите ѝ, защото нямаше представа как ще реагират, когато я видят с момче след предишната ѝ връзка. Знаеше, че Марина им е говорила за него. Обаче нямаше представа, че тя е говорила за него с такава любов, че родителите ѝ имаха усещането, че го познават.

В момента, в които се запознаха почувстваха симпатии, а ги свързваше и голямата им любов към Марина. Те веднага разбраха по държанието му към нея, колко силно я обича. Отдавна знаеха, че дъщеря им е забравила миналото и е много щастлива в настоящето. Приеха Кристиан сърдечно в дома си.

Досега той не знаеше нищо за работата на родителите ѝ. Тя не му бе казвала, а и той не се бе интересувал, защото само тя го вълнуваше. Изненада се, когато разбра, че те имат сериозен преспял бизнес и верига магазини. Още повече се учуди, когато му казаха, че дъщеря им работела във ваканциите в техните магазини и никога не е изтъквала финансовото им състояние. С болка на сърцето споделиха, че именно заради богатството им е била наранена.

Крис погледна удивено към Марина. Изпита огромно възхищение към нея, въпреки че мислеше, че няма с какво повече да го омагьоса. Разбираше напълно защо не му е казала за бизнеса на родителите си. Не защото му е нямала доверие, а защото никога не го е използвала като преимущество, а и той самият бе доволен, че не е знаел за това.

С всеки ден тя го изненадваше. Тя бе неповторима. Всяко момиче на нейно място би си живяло спокойно и в разкош. Би използвало възможностите на родителите си, за да се облагодетелства и да прави каквото си поиска. А тя живееше като обикновен човек със средни възможности. Работеше и се държеше естествено и сърдечно с всички и с нищо не показваше, че семейството ѝ е заможно. Сега разбра, че тя има чисто нов автомобил, а по-старият, с който бе в Бургас е на фирмата на родителите ѝ. Също разбра, че има собствено жилище в близост до този ѝ дом. Изненадите валяха една след друга и Крис бе изумен.

По учуденото и удивително изражение на лицето му родителите и разбраха, че той няма представа за нищо.

Мария майката на Марина погледна с укор дъщеря си и я запита.

— Нима никога в разговорите ви не е ставало на въпрос какъв е животът ти тук.

— И какъв е животът ми тук мамо? Живот обикновен и съвсем нормален. Какво трябваше да кажа. Да изтъквам колко са богати родителите ми, но въпреки това не могат да купят щастие на дъщеря си. Винаги съм се гордяла с вас, че сте мои родители. Крис може да потвърди, че никога не съм се възползвала от вашите успехи, за да привлека хората да ме уважават заради това и въпреки всичко пак си изпатих. Отношенията ни с Крис нямат нищо общо с това от какво семейство съм. Надявам се да ме разбере, защо не му казах нищо за бизнеса ви.

— Но нали знае за случая с Венко. Как така не е станало на въпрос, че разполагаш с повече пари в сметката си.

— Да знае, че е имало опит за банкова измама, но не е ставало на въпрос откъде и как разполагам със средства привлекли чуждо внимание. Просто той не се интересува от това. Винаги когато ходехме по заведения, дори когато Мая бе с нас нито веднъж не ми позволи да платя сметката.

Крис реши, че трябва да каже мнението си за мълчанието на Марина.

— Разбирам, защо Марина е премълчала за всичко. Не ѝ се сърдя за това, дори съм доволен, че не ми е казала. Тя е толкова млада, а в същото време толкова зряла. Не ми е казала, не защото ми няма доверие, а защото е страдала заради парите и не е искала те да са фактор във взаимоотношенията ни. Тя ми има пълно доверие и много добре знае, че ще я обичам винаги, независимо от това какво е финансовото ѝ състояние.

Когато се запознахме аз я приех такава каквата е. Знаех, че е студентка, както и че работи и се справя отлично със служебните си задължения. Нейните клиенти не си тръгваха от магазина докато не си купеха нещо. Тя бе най-добрата служителка на фирмата през месеците, в които работи. Аз също се справям с работата си и получавам добри доходи, с които мога да си позволя да живея нормално и да се грижа за приятелката си.

— Щастливи сме, че си до нея и я обичаш заради нея самата. Тя е прекалено добра и приятелите и често я използват. Не демонстрира с

парите си, но обичаше да ги черпи. Те явно нямат нищо против, след като тя най-сърдечно им плаща сметките — каза майка ѝ.

— В такъв случай съм доволен, че въпреки споровете ни понякога, никога не ѝ позволих да плати сметка, когато е с мен. С приятелите си може да прави каквото реши. Може да ги покровителства финансово колкото си поиска, но аз като неин любим не желая да съм в тази група от хора. Разбирам защо си е създала хиляди комплекси и защо е толкова несигурна в себе си и в приятелите си. Цялото ѝ обкръжение от приятели я приема като даденост. Могат да разчитат на нея за всичко и това е така, но тя не е убедена в искреното им приятелство и сама се е подложила на това изпитание. Сега съм много щастлив, че не ми е казала нищо свързано с бизнеса на семейството. Вие сте я възпитали в човешките ценности, но нейната прекалена човечност и доброта са ѝ причинили неприятности. Те не са били само от бившия ѝ приятел с него просто чашата е преляла. Имала е финансови възможности и желание да помага на хората. Искала е всички край нея да са добре. Но самата тя не се чувствала добре. Започнала е да мисли, че обкръжението ѝ я възприема като приятелката, която плаща сметките. Момичето, на което могат да се оплакват и да споделят тайните и проблемите си. Тя толкова се е вживяла в това си амплоа, че е забравила за себе си, за себеуважението си. Забравила е да се обича. Така е загубила самоувереността си и когато я сполетяло нещастieto е избягала от всичко и всички. Слава богу, аз открих истинската Марина и съм щастлив, че сме заедно.

Докато Кристиан говореше, Марина развълнувано го гледаше, а от очите ѝ се стичаха сълзи. Родителите ѝ също го слушаха и с всяка секунда разбираха, че това момче е най-хубавото нещо, което можеше да се случи на дъщеря им.

Крис я прегърна, без да се притеснява от родителите ѝ, а с ръка започна да трие сълзите ѝ. Тя се облегна на гърдите му и каза:

— Как е възможно да четеш в душата ми, като в разтворена книга, дори не се бях замисляла за всичко това! Явно подсъзнателно съм го разбирала. Затова съм страдала и съм се самобичувала, без да си давам сметка колко си вредя. Без да знам какво да направя, за да се чувствам добре. А ти сякаш говориш от името на наранената ми душа! Ти ми помогна да преодолеея тежък момент в живота си, да осмисля как съм гледала на себе си и да се приема такава каквато съм.

Кристиян продължаваше да я държи в прегръдката си и да я милва успокояващо.

Родителите ѝ разбраха, че сега Марина има нужда само от ласките на любимия си и тактично излязоха от стаята.

Следващите дни Марина и Крис прекараха заедно. Родителите ѝ го поканиха във фирмата и после му показаха магазините си. Той като добър търговски представител, макар и продуктите да бяха съвсем различни, имаше мнение за работата им и намериха общ език и в служебен аспект.

Когато най-близката приятелка на Марина, Лилия разбра, че се е върнала и се обади и я покани да излязат с компанията.

Марина попита Крис за мнението му.

— Скъпи, искаш ли да излезем и да те запозная с приятелите си.

— Добре, нямам нищо против.

Тогава тя каза на Лилия:

— Ще се видим направо в клуба.

Така на следващата вечер Крис се запозна с приятелите ѝ.

Сред тях имаше такива, които му допаднаха от пръв поглед, но и такива, които не хареса.

Момичетата веднага реагираха, още щом видяха, че не е сама. Едни я гледаха с искрена радост, че има приятел, а други със завист. Тогава едно от момичетата, от което струеше завист я попита:

— Марина нямаше те цяло лято, а сега се появяваш с този красавец! Къде го откри?

— Може да се каже, че взаимно се открихме — отговори вместо нея Крис, който бе чул въпроса на приятелката ѝ, която определено не му допадна още щом се запознаха.

Според него не беше истинска приятелка на Марина, а и бе прекалено превзета и с голямо самочувствие за себе си. При задаването на въпроса ѝ, Крис веднага усети, че Марина се притесни. Той ѝ бе зададен с лек подигравателен тон. Сякаш тя не е достойна да има приятел, а още по-малко той да е с хубав външен вид. Той сложи ръка на кръста ѝ, за да ѝ вдъхне увереност. Така искаше да покаже на приятелите ѝ, че не е сама и има човек до себе си, който я обича и уважава.

След отговора му и милия жест към Марина, с който демонстрира любовта си, приятелите ѝ разбраха, че е преодоляла неприятния момент в живота си и дори изглежда щастлива. Крис, след като я бе опознал, знаеше, че не пие и не обича да слуша силна музика. За него беше странно, че заради приятелите си ходи по такива места.

Той веднага прецени кои наистина я харесват и са ѝ истински приятели. Както и разбра, че има и такива, които я използват и се държат лицемерно с нея. Точно момичето, което се учуди как може да има приятел, започна да флиртува с него.

Когато Марина отиде до тоалетната, тя веднага го заговори. Той не се притесни от наглото ѝ поведение, защото го бе очаквал. Беше му неприятно, че има такова момиче в компанията на Марина. Моника, така се казваше момичето, започна да го разпитва.

— Как се запознахте с Марина? — А в същото време го гледаше провокиращо в очите и си играеше с косата си.

Крис не ѝ обърна внимание и дори не ѝ отговори и тогава тя изведнъж каза:

— Знаеш ли, че Марина почти беше сгодена преди няколко месеца? — И с престолено чувство на съжаление продължи: — Горката нямаше представа какво бе намислил Венко, бившия ѝ приятел. Направо я съсипа, да се подиграе така с нея.

Тогава в бара зазвуча бавна танцувална музика и Моника хвана ръката на Крис, поканвайки го на танц. Той обаче се освободи и отказа да танцува под претекст, че ще потърси Марина, защото много се е забавила.

Когато излезе и погледна по посока на тоалетните видя, че едно момче я е приклезило и не я пуска да мине. Доближи се до тях тихо и внимавайки да не го забележат. Тогава чу гневните думи на момчето, което видимо бе по голямо от тях.

— Заради тебе, ледена кучка такава, загубих работата си. Ти съсипа живота ми.

— Кой, аз ли съсипах живота ти, или ти съсипа моя? — отвърна тя.

— Ако ставаше за нещо, бих се оженил наистина за теб и щях да си живея царски. Само че ти не ставаш за нищо. Дори приятелите ти те използват, а когато те няма ти се подиграват. Ти си студена като лед и само парите ти са привлекли новия ти приятел, защото няма нищо

друго, заради което да си заслужава да е с теб. Никой не те уважава, защото си прекалено добра и доверчива.

— Не ме интересува какво мислиш за мен, — му отвърна спокойно Марина. — Единственото нещо, за което съжалявам, че съм имала нещо общо с животното като теб. Сега се махни от пътя ми и не искам да те виждам повече. Достатъчно голям компромис направиха родителите ми, като не те обвиниха публично и ти спестиха много неприятности.

Марина се опита да се измъкне, но не можа, а Венко продължи:

— Закъде бързаш? Искаш да отидеш при красивия си приятел. Не се тревожи за него, Моника го омайва със сладките си приказки и скоро ще ти го отмъкне.

— Не смей да говориш за приятеля ми. С приказките си може да го омърсиш, а аз няма да позволя някой да го обижда.

— Нима? Толкова много те е заблудил, че така го защитаваш. Ти си толкова наивна, че всеки може да си играе с теб както си поиска.

— Не ме вълнува какво говориш. Вече не можеш да ме нараниш, а сега се премести, за да мина.

Венко обаче не се премести и тогава тя чу гласа на Крис.

— Не чу ли, дамата не желае да разговаря повече. Имаш късмет, че не желая да се занимавам с нищожество като теб. Иначе нямаше да излезеш от тук докато не и се извиниш за всички обиди, които си й нанесъл.

— Няма нужда да се стараеш толкова! Нали вече си я оплел в мрежите си, — му отвърна злобно Венко.

— Много грешиш. Аз не съм като теб и никога няма да бъда. Относно чувствата ми към Марина, те не те засягат. Това, което ти не харесваш в нея аз обожавам, така че с теб сме от различни планети. И без да искаш си ми направил услуга. Ако не я беше наранил никога нямаше да я срещна. Никога нямаше да съм щастлив както съм сега с нея.

— Много добър актьор си, хубаво си я оплел в мрежите си — продължи да се заяжда Венко.

Крис не обърна внимание на думите му и каза:

— Предупреждавам те! Повече да не си я доближил, защото тя е добра и ти е спестила много проблеми, но аз не съм толкова добър. Ако разбере, че я притесняваш тогава няма само да си говорим.

После хвана за ръка Марина и каза.

— Хайде скъпа, да се махаме от тук.

— Само да си взема чантата и да кажа на останалите, че си тръгваме.

— Добре, въпреки че не мисля, че им липсваш.

Когато Марина си взе чантата, нейната приятелка от детството Лилия ѝ каза.

— Този път си срещнала подходящото момче. Приятелят ти е железен. Знаеш я Моника как обича да флиртува с всеки. Когато излезе веднага започна с номерата си, но с нищо не можа да го съблазни. Първо го разпитва, а той и дума не ѝ каза. После тя, уж със съжаление разказа за проблема ти с Венко, пак нямаше резултат. Накрая се опита насила да го принуди да танцуват, но той я отрязва и излезе да те търси. Между другото защо се забави толкова?

— Защото, когато излязох от тоалетната пътя ми бе препречен от Венко. Не знам как е разбрал, че съм тук, но Крис се намеси навреме. Сега си тръгваме и мисля, че повече няма да излизам с вас. И не го правя заради Крис, а заради себе си.

— Мисля, че те разбирам. Но нали с теб пак ще си останем приятелки. Когато те видях тази вечер с приятеля, ти разбрах, че си се променила. С него си подхождате, а си личи, че се обичате.

— Разбира се, че си оставаме приятелки, ти и Лена винаги ще сте моите най-добри приятелки. Няма да излизам повече с колегите от университета. Ще изкарам последната година като не излизам с групата.

— Добре. Вдругиден и Лена се прибира в София и ще се видим само трите. Чао!

Когато Марина излезе при Крис каза.

— Извинявай, че се забавих.

— Няма проблем не се тревожи — ѝ отвърна той.

— Забавих се, защото предупредих Лилия. Повече няма да излизам с колегите си от университета. Няма да посещавам места, които не харесвам, а си налагах заради тях. Когато те доведох тук, знаех, че няма да ти хареса. Исках да се убедя, че досега съм се съобразявала само с вкуса на останалите, а не с моя собствен. Всичко, което каза пред родителите ми е истина. Аз нямам истински приятели и сама съм си виновна за това. Позволих на всички да ме използват.

Нямах достатъчно самочувствие и увереност да изказвам собствените си стремежи и желания, а живеях с проблемите и желанията на другите. Благодарение на теб, разбрах какво искам от живота и ще се постарая да го постигна.

— Радвам се, че мислиш така и най-вече, че проумя какво е добро за теб.

— Да, съдбата ме отведе при теб, за да открия себе си и любовта на живота си едновременно.

— Обичам те, Марина! Никога не го забравяй и ако имаш нужда от нещо каквото и да е то само ми кажи.

— Обичам те, Крис! Имам нужда единствено от теб, а с всичко останало ще се справя сама.

— Аз винаги ще съм до теб, дори и да ни дели огромно разстояние. Ако не физически, то в мислите си ще съм с теб.

— Знам това. Сигурно трябваше да благодаря на Венко, колкото и пародийно да звучи това. Ако не бях пострадала заради измамата, нямаше да те срещна. Нямаше да разбера какво е да обичаш, да се чувстваш обичана. Беше прав и за това. Тази вечер слушах обидите му, но те не ме засегнаха. Вярата ми в мен самата, бе по силна от жестокостта на един жалък човек. И то пак благодарение на теб. Ти, освен че си мой любим си и моята пътеводна светлина.

За Марина седмицата, в която Крис прекара в София се стори като миг. Денем се разхождаха по места, които той не е посещавал. Вечерите прекарваха в домашна семейна обстановка с родителите ѝ. Те и той се опознаваха взаимно и разбраха, че имат много общи теми за обсъждане и се чувстваха все по-близки.

Двамата влюбени ноцуваха заедно в нейната стая от първия ден, в който пристигнаха в София. Родителите ѝ нямаха нищо против, особено след като разбраха, че тя носи годежен пръстен подарен ѝ от Крис още в Бургас. Затова младите със съгласието на родителите, спокойно изразяваха чувствата си. Нощите им бяха изпълнени с много нежност и наслада.

В края на седмицата Крис си тръгна с нежелание. Нямаше възможност да остане за по-дълго време, а и лекциите на Марина започваха на следващия ден. И за двамата бе мъчителна раздялата,

въпреки уговорките да се чуват всеки ден. Той я успокояваше, че пътуваше всяка седмица служебно в София и ще остава при нея по една нощ. Въпреки всичко, когато си тръгна сякаш слънцето в душата ѝ залезе и се появи мрак.

За времето, през което се срещаха, а и после, когато станаха по-близки, Марина бе свикнала с присъствието му, с нежността му и разбирането към нея. Когато остана сама се изплаши, че без неговата подкрепа няма да може да се справи. Никога преди не си бе представяла, че ще има такава нужда от някого. Той бе станал като част от нея. Тя се затвори си в стаята си, която бяха споделяли през последните дни и си спомни за всички прекрасни моменти с него. В ръцете си държеше едно плюшено кученце, което той ѝ бе подарил, преди да си тръгне. Спомни си думите, които ѝ бе казал тогава.

— Когато не съм до теб, то ще те пази.

Майка ѝ почука на вратата и влезе.

— Марина ела при нас. С баща ти ще прием кафе, а и ти не си обядвала. Цял ден ли ще стоиш затворена тук? Ако Крис разбере колко си тъжна и той ще страда. Вече ти липсва нали?

— Да. Липсва ми и се чувствам самотна без него.

— Разбирам те мила, но той си тръгна преди няколко часа. А ти отсега страдаш. Как ще издържиш да сте разделени два семестъра? Ще се виждате рядко за няколко дни. Стегни се и приеми фактите такива каквито са.

— Мамо, той учи задочно и ако има работа тук в София може да дойде и да е с мен.

— Защо не поговорихте за това? Може наистина да се съгласи да дойде тук. Работа има достатъчно във фирмата и за двама ви.

— Досега не ми беше хрумвало. Откакто стоя в стаята си и тъгувам си мисля, какво да направя, за да съберем. Тогава се сетих, че той може да дойде тук. Нямам представа дали ще се съгласи, защото е доволен от работата си. Шефовете му много го уважават и получава висока заплата. От друга страна трябва да остави баща си сам, въпреки че той много пътува в чужбина и рядко си е вкъщи. Аз не го познавам, така и не се засякохме, за да се запознаем.

— Когато се видите поговорете. Аз ще говоря с баща ти за работа, която може да му предложим, ако се съгласи да дойде в София.

Много сме щастливи, че след всичко, което преживя най-после откри добро момче. Вярвам в него и знам, че ще бъдете много щастливи.

— Благодаря ти мамо. Но когато Крис не е до мен се страхувам от това да не стана отново неуверена и без самочувствие личност.

— Няма момичето ми. Ти се промени, не си същата. Сега ти е мъчно за Крис, но той е с теб. Ние с баща ти много пъти се опитвахме да ти обясним, че човек трябва първо да се научи да обича себе си. Само тогава може да обича и да е полезен за останалите. Ти не възприемаше нашите думи, но Крис е намерил път към сърцето и разума ти. Успял е да ти обясни за кратко време това, което ние ти повтаряхме години наред. Толкова много искахме да си добра, разумна и стойностна личност. Възпитавахме те в човешките ценности, но ти стана прекалено добра и отзивчива за хората и с това навреди на себе си. Не казвам, че е лошо. Ти си едно младо, интелигентно момиче и това е харесал и Крис в теб. Хората са различни и някои приемат добротата като чиста монета. Други виждат възможност да се възползват и затова трябва да умееш да разпознаваш хората. Сама трябва да преценяваш как да се държиш, за да не те смятат за човек, с когото могат да се държат както им е удобно на тях. В крайна сметка доброто победи и ти срещна мъжа на мечтите си. Научи се да се харесваш и приемаш такава каквато си. Най-важното е, че се научи да правиш разлика между „приятели“ и истински приятели. Сега, когато се научи да цениш сама себе си, ще използваш добродетелите си да помагаш. Но на хора, които наистина имат нужда от помощ, а не такива, които да те използват за собствени облаги.

Лекциите на Марина започнаха и тя всеки ден бе в университета. С Крис се чуваха всяка вечер и си споделяха изминалия ден, но и на двамата им бе трудно, че са разделени. Неговите лекции бяха две седмици и той в това време нямаше да може да пътува до София. Въпреки че си говореха само по телефона, пак успяваха, макар и само с думи да изразят чувствата си и да се чувстват близки все едно са един до друг.

След като лекциите на Крис приключиха и той започна работа, още в началото му излезе пътуване до София. Така двамата с Марина успяха да се видят след триседмична раздяла. През деня Крис се

справи със служебните си задължения. Вечерта вечеряха със семейството ѝ, а после двамата се усамотиха в спалнята си. Марина бе толкова щастлива от присъствието му, че не можеше да му се нарадва. Отдадоха се на страстта и копнежа си, за да задоволят желанието, което струеше от тях още в мига, в който се видяха. После се отпуснаха доволни от това, че са заедно. Лежаха в леглото прегърнати и си говореха за чувствата и темите, които ги вълнуваха и свързваха. Наслаждаваха се на близостта си щастливи, че са заедно, макар и за една нощ.

На другия ден Крис си тръгна, но този път Марина бе поспокойна. Щяха да се видят отново след няколко дни. Той ѝ бе обещал, че ще се опита да съчетае работата си така, че да има един ден почивка, когато дойде следващия път.

На вечеря родителите ѝ я попитаха.

— Какво стана скъпа? Успя ли да говориш с Крис за евентуалното му преместване в София.

— Не няхахме много време, а и не посмях да подхвана темата. Нямам представа как, ще реагира. Той е свикнал да е самостоятелен. През по-голямата част от живота си се е грижил сам за себе си. Въпреки това е близък с баща си. Човекът е посветил живота си на него. Ако аз не учех, щях да замина за Бургас. За мен няма да е проблем да работя там. Вие ще ми липсвате, но сте ми родители, а Крис е мъжа, с когото искам да прекарам живота си и да създадем собствен дом и семейство.

— Ние обсъждахме възможността да предложим на Крис работа в нашата фирма. От това, което разбрахме за него, след като го опознахме, е, че той изпълнява стриктно служебните си задължения и е добър в сферата, в която работи. Имаме надежди, един ден ти като наша дъщеря да поемеш бизнеса. Мислим, че и той като твой съпруг също би приел да се включи в семейната фирма. Може да се заеме с доставките на стоките, след като се запознае с всичките ни доставчици, както и да открие нови. Справя се много добре с преговорите и ще е полезен за развитието на бизнеса. Така двамата ще сте заедно и няма да е необходимо да работите в други фирми.

— Това, което ми предлагате, е чудесно, но не мога да кажа нищо в момента. Докато не разговарям с Крис и не разбера мнението му не знам какво ще се случи. При всички положения ще се съобразя с

неговото решение. Вашето предложение е идеално за всички и няма да ми се налага да се разделям нито с вас, нито с него.

— Разбираме те момичето ни и ще те подкрепим, каквото и решение да вземеш. По никакъв начин няма да разрушим щастието ти с Крис. Вие имате обща съдба. Не е случайна срещата ви. Затова никой и нищо няма да развали щастието ви.

— Благодаря ви. Обичам ви!

След разговора с родителите си, Марина се вижда няколко пъти с Крис. Но все не намираше подходящ момент да говори с него за предложението им.

Случи се така, че няколко дни преди студентския празник нямаше лекции. Имаше пет свободни дни и тя без много да мисли позвъни на Крис, че пътува за Бургас, за да не се разминат по пътя и тръгна.

Пристигна там след обяд и реши да изненада бившите си колеги във фирмата, в която работеше. Когато влезе в магазина на смяна бяха Преслава и Жана.

В мига, в който момичетата я видяха се затичаха към нея и я прегърнаха и целунаха сърдечно. Преслава заговори ентусиазирано.

— Здравсти Марина, наистина ли си тук? Толкова съм щастлива, че те виждам! Ощипи ме, за да повярвам, че не е сън. Вярно е, че си говорихме по телефона, но друго е да се видим отново.

— Кога пристигна? Колко време ще останеш? Веднага ще информираме колегите и ще си спретнем купон в твоя чест — не спираше да говори Преслава.

— И аз съм много щастлива да ви видя. Току-що пристигнах и не съм се обаждала на никого. Само от София предупредих Крис, че пътувам насам, за да не се разминем. Тук ще съм няколко дни и ще се видим на спокойствие. И вие много ми липсвахте. Странно е, че с вас станахме истински приятели, а тези, които мислех за приятели се оказаха, че са само мои колеги.

— Светът е странен, а ти искаш отношенията между хората да не са странни. Имам изненада за теб, за която не ти казах по телефона. От месец излизам с едно момче, което се оказа съученик на Крис. Засега отношенията ни се развиват нормално. Когато казах на Крис за него, ме увери, че момчето е много добро и мога да му имам доверие. Така че искам да ви запозная докато си тук.

— Радвам се за теб и ще съм много доволна приятелките ми да намерят щастието си като мен. Вие с Петко как сте? — обърна се Марина към Жана.

— Отношенията ни са прекрасни. Вече сме по-близки, сецаш се какво имам предвид и си пасваме и в това отношение. Тук на работа прикриваме чувствата си, но когато сме сами няма по-нежен и грижовен мъж от него.

— От всичко чуто разбирам, че любовта витае във въздуха! Аз и приятелките ми имаме щастието да я усещаме и изживяваме. Какво по прекрасно от това може да ни се случи.

— Ти няма ли да потърсиш Крис. Да знаеш, той говори и мисли само за теб. Колегите понякога го бъркат с поговорката — „Гладна кокошка просо сънува“. Далече си и не може да те вижда, но той не им се сърди. Отвърща им, че макар и на далеч с мислите и душите си сте свързани и ще преодолеете периода, през който ви се налага да сте разделени.

— И на мен ми е трудно, че го виждам по веднъж седмично. След няколко месеца завършвам и всичко ще се промени. Сега отивам да го потърся, защото като заговорих за него желанието и копнежа да го прегърна станаха болезнени.

Марина не бе разбрала, че Крис щом е видял колата е влязъл в магазина и чу последните й думи. Виждайки я и чувайки гласа и, вълнението му накара сърцето му да затупти по бързо. Той за миг от секундата се оказа до нея и силно я прегърна. След това я целуна нежно и продължително, без да мисли, че колежките му ги гледат. Когато я освободи, за да си поеме дъх от целувката и изненадата, която й направи появявайки се така й каза.

— Добре дошла, любов моя. Щом видях, че си тук не можах да чакам да дойдеш при мен.

— Крис. — Изрече с голяма любов името му Марина. — Вместо аз да те изненадам ти го направи по невероятен начин, дори не разбрах кога си влязъл.

— Ти не разбра, но приятелките ти ме видяха. Не ти казаха, за да почувстваш истинско удоволствие от появяването ми. Така се радвам, че си тук. Идва ми да полетя от щастие. Откакто ми се обади, че идваш

времето сякаш беше спряло. Притеснявах като знаех, че пътуваш и със сигурност си карала бързо, за да пристигнеш толкова рано.

— Спокойно! Карах бързо, но спазвах пътните ограничения и бях внимателна. Хайде, искам да видя бившите си колеги и да ги смъмря, защо те тормозят като знаят, че ти липсвам.

— Няма нужда да ги мъмриш. Те така искат да ме разсейват, за да не ми липсваш толкова много. Откакто им казах, че ще дойдеш нямат търпение да те видят.

Тогава Преслава му каза сърдито:

— Значи така! Предупреди момчетата, а на нас нищо не каза и те също си мълчаха.

— Не ви казахме, за да ви направим изненада и да изразите истинските си емоции от срещата ви.

— Откога мъжете мислят за нас и се съобразяват с чувствата ни!

— От момента, в който се влюбим и искаме да направим любимата си щастлива. Виждам, че и трите сте развълнувани от срещата си.

— Щом е така, този път ти прощаваме. Но искаме да знаем, когато Марина ще идва. Можем да се сменим с колежките, които не я познават и да си уредим среща.

В този момент в магазина влязоха клиенти и разговора за момента приключи. Марина кимна на приятелките си, че ще се видят по късно и тръгна с Крис към склада. Там момчетата се изредиха да я прегръщат и целуват, а накрая тя се засмя и каза.

— Досега не са ме целували толкова мъже накуп, а и като се замисля изобщо не съм целувана от мъж, освен от Крис.

— Е, значи е дошъл момента да си наваксаш — каза шеговито Петко.

После успокоително потупа рамото на Крис и продължи.

— Не се сърди приятел ние я целуваме само по бузките и то чисто приятелски, защото я обичаме като скъпа приятелка.

— Не мога да ви се сърдя, когато виждам с каква любов и уважение я посрещнахте.

И момчетата започнаха да ѝ задават въпроси, като въпросите на Преслава. След като тя им отговори се разбраха на следващата вечер да си спретнат купон. Тогава Петко каза.

— Приятелят на Преслава има заведение, много хубав ресторант. Ходихме в него на два пъти и сме доволни от храната и обслужването. Ще те заведем там.

— Супер, ще мога да се запозная с приятеля на Преси.

След като се разбраха за купона Марина се обърна към любимия си.

— Ще се отбия, да се видя с роднините си. Довечера ще се видим у вас.

Дори не им беше необходимо да се разбират, че тя ще отседне в дома му. Тогава той каза.

— Баща ми е вкъщи и е време да се запознаете. Не се притеснявай от присъствието му. Той много иска най-после да се запознае с момичето, което е омагьосало синът му — повтарям ти дословно думите му.

За Марина срещата с бащата му беше важна. Тя си мислеше през някои от тези дни да поговори с Крис и да му сподели предложението на родителите си. Когато се запознае с баща му се надяваше да може да прецени, как ще се развият събитията.

Вечерта Марина тъкмо паркираше колата си. Крис отиде да я посрещне и да вземе багажа ѝ. Той си беше такъв — винаги внимателен и грижовен към нея. Щом влязоха в апартамента при тях дойде баща му.

— Здравсти, младежи и добре дошли — ги посрещна сърдечно той.

— Татко, запознай се с Марина и скъпа това е баща ми.

— Приятно ми е. — Марина протегна стеснително ръката си и пое ръката на усмихнатия баща.

— На мен ми е още по приятно, аз съм Йордан. Доживях най-после да се запознаем. От толкова време слушам сина си да говори само за теб, а не се познавахме лично. Беше ми любопитно да разбере кое е момичето, което толкова много го вълнува и го прави щастлив. Хайде да влезем няма да си говорим на вратата. Настани се и се освежи, а аз ще ви чакам в хола.

Марина бе впечатлена от приятния и интелигентен мъж, с когото се запозна. Крис много приличаше на него, а явно и от него бе наследил благия си характер.

След като влязоха в спалнята му, той я взе в прегръдката си и силно я притисна към себе си.

— Най-после ще имаме повече време за нас. Толкова много ми липсваш, че на моменти изпитвах болка, че не мога да те прегърна, когато ми се иска.

— Любими мой, тук съм. Притискаш ме толкова силно, че не мога да дишам.

— Извинявай от вълнение не мога да се въздържам. Върви да се освежиш и да се отпуснеш. Навън е студено и си замръзнала. Вече си у дома и ще се грижа да ти е топло и уютно. Тази и следващите ноци, ще си в прегръдките ми и няма да има по-щастлив мъж от мен.

— Както няма да има и по-щастлива и доволна жена от мен в целия свят.

— Отивай, защото ако се забавиш още малко може да забравя за благоприличието си и да те отведа там, където желая.

— И аз искам да се потопя в прегръдката ти и да не ме пускаш, любов моя.

— Знам, скъпа моя, но се опасявам, че баща ми ще дойде да ни търси. И ще изпаднем в неудобна ситуация. Колкото и културен да е, няма търпение да те опознае.

— Разбира се, че в момента той е по-важен и трябва да го уважим — каза Марина.

— Да, ще ми се сърди ако му отнема възможността да си поговорите.

Когато Марина влезе в хола бе изненадана. Бащата и синът бяха подредили изискано масата и я очакваха за вечеря. Крис като кавалер изтегли стола и я покани да седне. Тя отново се развълнува от цялото внимание.

По време на вечерята се отпусна и разговаря спокойно на общи теми с мъжете. Наблюдава как двамата се разбираха с погледи, когато трябваше да се сервира нещо или да ѝ се налее безалкохолно. Марина предложи да помогне, но мъжете единодушно не ѝ позволиха. Когато вечерята приключи, татко Йордан и тя отидоха в хола. Тогава започна искрения им разговор. Йордан се интересуваше от нея като човек и я попита.

— Разкажи ми повече за себе си? Какво харесваш да правиш? Имаш ли хоби и какви са любимите ти теми за разговори?

Марина без проблем и с лекота му отговаряше и дори се впускаха в по-продължителен разговор за нещо, което вълнува и двамата. Когато стана на въпрос за връзката им с Крис, тя започна да говори още по-чувствено и с много любов. Така Йордан разбра, че синът му наистина е срещнал подходящата жена. Беше видимо колко много го обича. Почувства, че ще е щастлив с нея както го виждаше и в момента. Двамата си допаднаха.

Когато Крис свърши с домакинската работа седна при тях. Веднага усети разбирателството между баща си и любимата му.

На другия ден Крис трябваше да пътува до Карнобат по работа и Марина отиде с него. По време на пътуването разговаряха и тя го попита за приятеля на Преслава, който се оказал негов съученик и с когото същата вечер, тя щеше да се запознае. И Крис започна да ѝ разказва.

— С Йонко бяхме съученици в гимназията. Тогава не бях общителен и не говорех много, но с него се разбирахме. Случваше ни се често да обсъждаме домашните и уроците си. Семейството му е заможно и имат семеен хотел в Равда. Той не продължи да учи, а се захвана да помага в бизнеса на родителите си. Преди два месеца, когато приключи сезона затвориха хотела, както правят всяка есен и откриха ресторант тук в Бургас. Разбрах, че той изцяло се е заел да управлява ресторанта. С Преслава се запознали случайно. Не знам подробности, но тя посетила с приятелка ресторанта му. Всичко било нормално докато някакъв мъж не започнал да ги притеснява. От персонала двама сервитьори го изгонили навън. Когато момичетата си тръгнали от ресторанта оня, който видимо бил пиян хванал Преслава и започнал да я дърпа. Тогава приятелката ѝ изплашена влязла да търси помощ и Йонко разбирайки какво се случва веднага излязъл и я отървал от натрапника. Преслава била доста изплашена и той я поканил да влезе отново в ресторанта да се успокои, след което откарал двете момичета по домовете им. На следващия ден Преслава в знак на благодарност му изпратила парфюм, а той, понеже нямал неин телефон вечерта отишъл в дома ѝ. Искал да я види дали е добре и да ѝ каже, че не е имало нужда от благодарности. Тогава тя разбрала, че той е собственик на ресторанта и че смятал за свой дълг клиентите да се чувстват удобно. Поканил я на кафе и така от дума на дума се заговорили и си допаднали. Откакто излизат Преслава е като отнесена от вихъра. Един ден я попитахме с колегите какво ѝ е. Тогава разбрахме, че е влюбена. Когато ни каза с кого излиза ѝ каза, че момчето е мой съученик. Бях го срещал преди това и ми каза, къде е отворил ресторант. Дори ме покани да отида, за да се видим и да си поговорим. След като всички разбрахме с кого излиза нашата колежка посетихме ресторанта и аз се видях с Йонко и успяхме да поговорим. Той разбра, че сме колеги с Преслава и му разказах за теб.

— Получило се е много добро съвпадение. Точно най-добрата ми приятелка, която имам в Бургас да се запознае с твой приятел. По думите ти разбирам, че с него сте се разбирали добре. Ако ние с Преси сме с вас, може да се получи истинско приятелство.

— Наистина в училище най-много съм си говорил с него и знам, че е свестен и добър. По онова време няхах приятели, защото сам

странях от всички, но с Йонко намирахме общ език и си помагахме в училищните задачи.

— Радвам се, че довечера ще се запозная с приятеля на Преси. Още повече че и тя е намерила любовта. Преди си падаше по теб, но след като не я удостои с вниманието си, е забелязала, че се интересува от мен като жена. Дори ме насърчаваше да говоря с теб, но аз така и не го направих, докато ти не пожела това.

— Преслава ти е истинска приятелка. Въпреки че си говорите по телефона, често ме пита за теб. Двамата си говорим за времето, когато беше тук и колко ни липсва присъствието ти. Тя понякога ме успокоява, че всичко е временно и скоро ще се съберем и ще заживеем заедно.

— Като стана въпрос за това... Има нещо, за което не знам, как да те попитам и как ще го възприемеш. То е по-скоро предложение на моите родители, но се появи, след като видяха, че много ми липсваш и аз им казах, че би било чудесно ако си с мен в София.

— Каж ми, без да се притесняваш. Какво ти се върти в главата и за какво предложение ми говориш. Можеш да ми казваш всичко и заедно ще го обмислим.

— Ами... — започна плахо Марина. — Родителите ми предлагат да работиш във фирмата им като директор по доставките. Искат ти да движиш всичко свързано с доставчиците — договори, преговори и решения. Те искат да работиш не като служител, а като собственик. Това е неочаквано за теб и нямам представа, как ще го възприемеш. Имам предвид, че си свикнал да си самостоятелен. Тук е животът ти, баща ти, работата ти и града, в който си роден, но моля те помисли. Каквото и да решиш аз няма да се меса в решението ти. Предупредих родителите си, че съм готова да дойда при теб и да живея и работя в Бургас. За мен няма по-важен човек от теб и ще съм щастлива само там, където си щастлив ти.

Както караше буса, Крис отби от пътя и спря. Тъй като ръчната спирачка му пречеше той слезе и мина от страната на Марина. Качи се до нея и я прегърна оставяйки я без дъх. После нежно я целуна и каза:

— Обичам те повече от собствения си живот, а с думите си ти ми доказа, че и ти ме обичаш по същия начин. Каквото и да се случи в бъдеще заедно ще го обмислим и ще решим какво е най-правилно.

Както за теб моето щастие е най-важно, така и за мен твоето щастие е най-важно.

Марина още не беше на себе си от прегръдката и целувка. Тогава той я целуна отново и този път по-продължително и страстно, карайки я да затрепери от възбуда. Когато той я пусна, тя с вълнение на гласа си каза:

— Любов моя, какво правиш? Ще предизвикаш смут в движението, ако някой шофьор се загледа какво правим. Не е прилично да се държим като невъздържани влюбени по пътя.

— Първо не сме на пътя, а съвсем отстрани. Тук можем да си почиваме, да се храним и да правим каквото решим, защото не пречим на никого. Не правя нищо лошо като прегръщам и целувам любимата си жена. След думите ти, че би живяла навсякъде само да си с мен, не можех да не те целуна и прегърна веднага дори и животът ми да зависеше от това. Трябваше да те прегърна и да те почувствам, че си до мен и си истинска.

— Винаги ще съм до теб и това никой не може да го промени.

— Знам и няма по-щастлив мъж от мен.

След това слезе от буса и отиде отново на шофьорското място и тръгна. Бързо успяха да свършат работата си в Карнобат и се прибраха навреме. Оставиха буса във фирмата. Уговориха се с колегите за вечерта и се прибраха. Бащата на Крис не си беше вкъщи и след като си взеха душ двамата продължиха с това, което бяха започнали по пътя. Любиха се с много нежност и финес, сякаш бяха чупливи предмети и внимаваха да не се счупят.

Когато отидоха в ресторанта, Преслава ги посрещна и запозна Марина с приятеля си Йонко. Той изрази искреното си удоволствие, да се запознае с момичето, което е завладяло сърцето на Крис. Момичето, което е повлияло на Преслава да цени истинските неща в живота.

При разговори между тях, тя все изтъквала съветите и разсъжденията на приятелката си.

Марина от своя страна също бе любопитна да се запознае с мъжа, който прави приятелката ѝ да е щастлива. След няколко разменени думи и на двамата им стана ясно, че се харесват и се разбират. Вечерта имаха възможност да си поговорят повече. Йонко седна между двете приятелки, за да не се увлекат в женски приказки и да забравят, че в компанията им има и други хора.

В ресторанта по принцип нямаше обособено място за танци. Когато имаше групи желаещи да танцуват от персонала сместваха масите и пускаха желаната музика. Така и тази вечер, когато останаха по-малко клиенти в ресторанта, сервитьора пушна подходяща музика.

Двойките станаха да танцуват. В компанията всички си допадаха и освен колеги бяха и приятели. Извън колектива бяха само Йонко, Марина и Соня, която бе приятелка на едно от момчетата, но винаги излизаше с тях.

Цялата компания искрено се забавлява. Шегуваха се, разказваха си случки от живота, а някой разказваха вицове. Крис умееше артистично и образно да разказва вицове и случки, с което предизвикваше колегите си да се смеят с глас. Сега, когато Марина беше до него той се чувстваше спокоен и свободен да се изразява. Забавляваше всички и те дори се пошегуваха.

— Щом Марина е тук, той сякаш изгрява като слънце на хоризонта и лъчите му докосват с топлината си всички около него.

Крис за миг се замисли над думите на Петко и каза.

— Това е любовта! За мен Марина е любовта. Когато е до мен се чувствам свободен и сякаш думите и действията ми сами си проправят път. Когато е до мен мога всичко.

— Това вече е ясно на всички, въпреки че и ние останалите се чувстваме прекрасно, когато тя е сред нас — каза друг колега.

— Тя беше при нас само три месеца. Сплоти колектива и ни показва, че освен колеги можем да бъдем и приятели. Така работата ни е по-приятна, когато хората, с които работиш са ти близки. Времето минава бързо и не усещаме, кога е свършил работния ден.

Всички изръкопляскаха на думите му и отново приветстваха Марина за добре дошла. Тя много се развълнува и със сълзи на очите, каза:

— Благодаря ви за обичта и уважението, с които ме обсипвате. И аз ви обичам и мога с ръка на сърцето и с чиста съвест да кажа, че не съм имала по-верни и искрени приятели от вас.

Тогава най-близката ѝ приятелка я прегърна и целуна. После ѝ поднесе подарък — парфюм и снимка в рамка, на която бе целият им колектив, а с монтаж бяха сложили и нея самата. Когато Марина видя снимката се сети, че при идването си последния път в София, Крис бе поискал да има няколко нейни фотографии. Видя, че колегите са

използвали една от тези фотографии. Марина учудено погледна всички и попита:

— Не разбирам, защо е всичко това.

— Защото, когато си тръгна ни беше толкова мъчно за теб, че дори не се сетихме да ти подарим нещо за спомен. Затова сега ти приготвихме скромен подарък, който да ти напомня за времето прекарано при нас — отвърна Преслава. — А сега пуснете музика и да танцуваме, защото всички сме щастливи.

Следващия ден бе събота и Марина и Крис останаха да се излежават до късно, защото се бяха прибрали почти призори. Всички толкова много се забавляваха с приятни разговори и танци, че на никой не му се тръгваше. Йонко като собственик на заведението накрая освободи персонала и затвори заведението само за тяхната компания. Когато всички си тръгнаха с него останаха Преслава, Марина и Крис. Те му помогнаха да разтреби масите, като преместиха чашите на бара, чиниите в кухнята, а шишетата в касетките. Изчакаха го да заключи и Марина го закара до дома му, а после закара и Преслава и тогава се прибраха у тях. Двете приятелки се разбраха като се наспят да се чуят и да се срещнат.

Когато станаха беше обяд и баща му им бе приготвил вкусно ястие. Тримата обядваха и този път Марина се наложи над кавалерството на мъжете, че тя ще подреди кухнята и ще измие съдовете. След като се справи с работата си. Направи кафе и сложи сладки в една чинийка, и сервира на мъжете в хола.

Седна до Крис с кафето си и разказаха на баща му колко добре са си изкарали предишната вечер. Показа му и снимката, която и бяха подарили и чак тогава видя на гърба ѝ надпис — „С любов и признателност към скъпата ни колежка и още по скъпа приятелка Марина от най-добрите ѝ приятели“. Тя погледна Крис и го попита.

— Ти знаеше ли за това? — И посочи надписа.

— Знаех за снимката, защото се снимахме заедно. След това ми поискаха твоя снимка и им дадох една от тези, които ми бе подарила, но няхах представа за надписа.

— Запознанството ми с тези хора и теб... Всичко хубаво, което ме се случва след това, ще са едни от най-прекрасните ми моменти в живота. Казвам едни, защото двамата ще имаме още много такива. Но

приятели като тези, които ме обичат, както и аз ги обичам едва ли ще срещна отново.

— Не забравяй, че ти ни сплоти като колектив и ни сближи като приятели. Ти си по-невероятна от всеки. Затова всички се привързаха към теб и те обикнаха, защото оцениха добротата ти.

Йордан изслуша сина си и Марина и каза:

— Синко, след постоянните ти приказки за любимата и малкото време, в което я познавам се убедих, че тя е съкровище. Не я изпускай!

— Спокойно, татко! Никога няма да изоставя жената на живота си. Тя е моята съдба и нищо не може да промени това. С нея сме предопределени да сме заедно. И двамата сме преживели разочарования и сме се поучили от тях. Знаем какви са истинските неща в живота. И се обичаме повече от самите нас.

— Като ви виждам толкова влюбени и щастливи и аз се чувствам щастлив. Когато имате нужда от мен винаги можете да ми казвате. Ще подкрепям и двамата във всичко.

В този момент Марина отиде до него и го целуна по двете бузи и го прегърна, а после му каза:

— Винаги ще имаме нужда от теб, но и ти, когато се нуждаеш от нещо ще ни казваш.

— От днес вече имам и дъщеря, — каза спокойно бащата на Крис. — Чувствам те много близко до сърцето си и няма как да е различно, след като сина ми те обича повече от себе си.

След този трогателен разговор тримата си изпиха кафето и изгледаха заедно едно следобедно предаване, а когато то свърши Марина и Крис се обадиха на Преслава, за да се срещнат. Уговориха се да се видят в едно кафене и направо се срещнаха там.

Преслава беше с Йонко и мъжете докато си говореха за теми, които ги вълнуват, момичетата успяха да си поговорят по женски. Марина научи повече подробности за връзката на приятелката си. Самата тя хареса Йонко, а и предишната вечер имаха възможност да си поговори с него и прецени, че е подходящ за Преслава. Забеляза и търсецият му влюбен поглед, когато тя отиде някъде. Мъжете също се бяха увлекли в разговор и установиха, че имат много общи интереси. По едно време Марина се зачуди.

— Утре е студентският празник и още не сме решили къде да го отпразнуваме.

Крис като я чу, каза на Йонко.

— Ти имаш познати в много заведения, дай ни някаква идея. Сигурно навсякъде ще е пълно и няма да си намерим места.

— Винаги може да дойдете в моя ресторант, но снощи бяхме там. Затова ви предлагам да ви запазя места в заведението на един приятел. Има и музика на живо и певицата е много добра, — им предложи Йонко.

— Какво ще кажеш, скъпи, да отидем в това заведение. Вие може да дойдете с нас. Ние с Крис като студенти имаме повод да почерпим и да се позабавляваме. Това е последният ни студентски празник, ще се радваме да го изкараме с приятели.

— Щом настояваш, на мен лично много ми е приятно да общувам с вас. Като виждам как грее лицето на Преслава, когато си говорите разбирам, че би изкарала всяка свободна минута с приятелката си.

— Напълно си прав, двете много се сблизихме докато работихме заедно. Нормално е да си липсваме, а и аз за първи път идвам, след като си тръгнах към края на септември.

— Тогава няма какво да умуваме, обади се на приятеля си и запази места за четирима ни, — каза твърдо Крис.

Разбраха се, Марина да ги вземе с колата си. За нея шофирането не беше проблем, защото не пиеше алкохол, а и нямаше нужда да ходят пеш по нощите или да търсят таксита.

След срещата с приятелите си минаха през магазина и напазаруваха продукти. Щом се прибраха Марина се зае да приготви вечерята. През това време Крис и баща му гледаха футболен мач. На полувремето Крис я изненада в гръб и без малко да разпилее салатата, която правеше. Той я прегърна и я целуна по врата.

— Какво правиш! Дръж се прилично с готвачката, за да не останеш без вечеря.

— Не се притеснявам за вечерята, след като знам, че ти си ми десерта. — И продължи да я целува, като леко я ухапа за ухото.

Марина остави работата си и се извъртя с лице към него. Протегна ръце и го прегърна, и му подари една страстна целувка и когато целувката свърши му каза:

— Това ще ти държи ли ситост докато си легнем.

— Имам ли избор? Ще се примиря с положението.

— Хайде изчезвай, защото ме разсейваш и ще объркам нещо.

— Разминава ти се само до след вечеря — и каза загадъчно Крис.

— Още ли си тук? — влезе в тона му Марина и размаха във въздуха един морков, който бе взела, за да го настържи.

— Излизам, явно морковът е по важен от мен — каза той и смеейки се с глас излезе от кухнята.

Марина си погледна ръката, в която държеше моркова и също се засмя, и си каза на глас.

— Ще ти покажа довечера кой е по-важен от теб скъпи мой. — И се зае да стържи моркова върху нарязаното зеле.

Мачът още не беше свършил, когато Марина започна да подрежда масата за вечеря. Подреди приборите, сложи салфетка на всеки. В две големи купи бе направила салати — едната моркови и зеле, а другата домати и краставици с лук. За предястие бе приготвила панирани рибни филета, а като основно свинско с картофи. Дори ѝ остана време и направи палачинки, които щеше да предложи със сладко или шоколад. Постави на масата шише ракия и вино, както и безалкохолно и сок. Тъкмо свърши с подреждането, когато Йордан влезе да си вземе вода. Виждайки подредената маса ахна от възторг.

— Марина! Ти не само имаш добра душа, но си и добра домакиня, огладнях само като погледнах масата.

— При тях дойде и Крис, който още не бе видял масата и попита.

— Защо се вълнуваш толкова татко?

— Как защо? Не виждаш ли отрупаната маса? Марина е направила чудеса, докато с теб си гледахме мача. Хайде да сядаме и без това трябва да празнуваме — нашия отбор спечели. И ние спечелихме, защото такава момиче не се намира лесно, а ти синко си имал късмета да ти дойде на крака.

— Имах късмет, защото съдбата ми я изпрати.

Неделният ден се оказа снежен и ветровит. Марина и Крис се събудиха и си честитиха студентския празник, който щяха да отпразнуват вечерта с приятелите си. Решиха през деня да си останат вкъщи и да не излизат в тоя студ. Йордан бе доволен, че ще се радва на присъствието им през целия ден. Както по време на вечерите, така и през деня се показва като много забавен и весел човек. Постоянно

разсмиваше Марина с вицове и анекдоти и тя разбра, че и в това Крис прилича на него. По едно време той попита сериозно сина си:

— Обичате се, разбирате се. Как мислите да живеете като всеки от вас има изграден живот в града, който е роден. А градовете са доста отдалечени.

— В момента нямаме избор татко. Аз работя и уча тук. Марина е редовна студентка последна година и всеки ден ходи в университета. Предстои да обмислим какво ще правим, но засега ще трябва да се примирим с положението.

— Като ви гледам двамата, разбирам колко страдате от това положение. Крис ти си добър в работата си, учиш задочно и скоро ще имаш и диплома, не можеш ли докато Марина учи, а за теб едва ли би било проблем да си потърсиш работа в София и да отидеш при нея. За мен не мисли, аз пътувам постоянно. Мога да идвам, да ви виждам, когато съм тук, както и вие да си идвате.

Двамата се погледнаха в очите, мислейки за разговора си от миналия ден и предложението на родителите ѝ. Тогава Крис каза:

— Татко не съм ти казвал, но родителите на Марина имат голям бизнес. Миналия ден тя ми каза, че са предложили да работя при тях, за да не сме разделени. Оттогава не сме обсъждали нищо по въпроса. Аз януари имам три седмици лекции, от които не мога да отсъствам, а после ми предстоят и изпити. Сега имам твоето мнение и ще ми е по лесно да вземем решение с Марина как да постъпим. Не ми е приятно, когато не сме заедно. Сякаш част от мен липсва, но трябва да сме търпеливи и да вземем правилното решение. То ще засяга не само нашия живот, а и живота на близките ни.

Марина се възхити от думите на Крис и го подкрепи.

— И аз мисля като Крис. Трябва добре да обмислим въпроса и да вземем решение, с което да не нараним близките си.

— Деца, млади сте, а говорите толкова разумно. Единственото нещо, с което трябва да се съобразите сте вие самите. Когато двама млади се съберат, родителите остават на заден план. Вие ще изградите вашия общ живот и разбирам, че мислите за родителите си, но помислете вие къде ще се чувствате добре.

— Аз ще съм добре навсякъде стига ми Крис да е до мен — каза, без да се замисля Марина. — За мен ще е по-лесно да дойда тук, но докато уча, е невъзможно.

Йордан погледна сина и замислено ѝ каза:

— Сине, мисля, че ти ще трябва да вземеш предвид думите на Марина и да помислиш за щастието ви. Тя оставя изцяло решението на теб.

— Има време. Сигурен съм, че всичко ще стане така както трябва. Сега да не се измъчваме с този въпрос и да се наслаждаваме на момента.

— Съгласен съм, искате ли да поиграем на карти или на нещо друго.

— Идеално, вие пригответе картите, а аз ще направя кафе и идвам — им каза Марина и излезе.

Докато редяха картите, Йордан каза:

— Какво нещо е животът! Преди години майка ти ни изостави, без да ѝ мигне окото, а сега Марина е готова на всичко заради теб. Вярвам ѝ, знам, че ще те последва навсякъде, където и да си. Излиза, че поговорката „Когато живота ти отнеме нещо, ти дава друго в замяна“ е вярна. Сърцето ми е изпълнено с щастие благодарение на двамата и съм сигурен, че ще сте много щастливи завинаги.

Марина и Крис се приготвиха за празнуването на студентския празник. Преди да отидат за приятелите си се отбиха да се видят с нейните роднини. На другия ден Марина си тръгваше за София и не можеше да не се види още веднъж с леля си. У тях останаха час и докато се черпиха тя им разказва за дните си прекарани в Бургас. Говориха и за Мая, с която се чуваха редовно по телефона и се бяха разбрали, че ще се видят, когато се прибере за новата година. Леля ѝ я попита къде ще прекара празниците, а тя каза, че още не са решили, но със сигурност, ще дойде до Бургас и ще се видят. После вземаха Йонко и Преслава и отидоха да празнуват.

Групата музиканти свиреха джаз, а певицата наистина пееше невероятно. За първи път Марина отпразнува толкова приятно студентския си празник. Четиримата си изкараха толкова добре, че когато Марина им каза, че на другия ден си тръгва се умълчаха.

— Хайде не си разваляйте настроението, винаги може да ми дойдете на гости. Има място за всички, а и аз ще идвам пак. Наближават новогодишните празници, ще имаме много поводи за срещи — каза ентусиазирано Марина.

— Права си. Сега си тук и това е важно, — отговори Преслава и я прегърна, а после добави: — Ще ти дойдем на гости уикенда преди Коледа. Ще си изкараме невероятно.

— Чудесно, ще ви очаквам с нетърпение.

— Ще ти доведем и Крис, стига да е свободен и да не е на път — добави Йонко.

Марина се прибра в София и продължи да си ходи на лекции, където общуваше предимно с Лилия и Лена, като отказваше излизания с колегите си. Оправдаваше се, че има други ангажименти и не може да излиза. Но те вече разбраха, че тя е променена, има сериозен приятел, и явно не иска да излиза без него.

Времето до Коледа мина бързо, защото уикенда преди празника Преслава и Йонко ѝ дойдоха на гости заедно с Крис. В началото Марина ги посрещна в дома на родителите си, където приятелите ѝ се запознаха с тях.

Родителите ѝ ги посрещнаха сърдечно и много се зарадваха, че дъщеря им е намерила толкова добри и искрени приятели в Бургас.

След това Марина ги заведе да се настанят в собствения ѝ апартамент, в който не живееше, но бе изцяло обзаведен и готов само да се нанесе с личните си вещи. В този апартамент останаха двете двойки за двата дена.

За уикенда Марина им бе приготвила страхотна програма. През деня се разхождаха из невероятно празнично украсената столица. Качиха се с лифта и до Витоша, разходиха се по снега сред природата и се снимаха сред кристално заскрежените дървета.

Едната вечер ги заведе на новогодишен концерт в НДК на известни поп изпълнители, а на следващата вечер бяха на изискан ресторант.

Марина и Крис бяха изключително щастливи, че са заедно. Споделяха щастието си и с видимо щастливите Преслава и Йонко. Отношенията им се бяха задълбочили и те не криеха любовта си от най-близките си приятели. Когато дойдоха в София Преслава и Йонко разбраха, че всъщност Марина е от много богато семейство и още повече ѝ се възхитиха. Досега тя с нищо не бе показала, някакво преимущество или самочувствие, а е имала пълно право на това. Дори приятелката ѝ разглеждайки просторният и луксозно обзаведен апартамент, я запита учудено.

— Ти си някакво чудо, изключение от правилото! При всичко, с което можеш да разполагаш и живота, който можеш да водиш, ти си толкова естествена, истинска и невероятна. Работи цяло лято заедно с мен. Хранехме се в стаята за отдых с обикновени сандвичи и пихме сок, когато е можело да се препичаш на плажа пред някой луксозен хотел и да си хапваш деликатесна храна. Нямам думи да ти опиша

гордостта си от това, че се познавам с такова момиче. Бъди винаги такава каквато си, няма по-добра от теб и съм щастлива, че съм удостоена с честа да съм ти приятелка.

Йонко допълни думите на Преслава:

— Аз се запознах по-късно с теб, но бях слушал много. Преслава постоянно използва думи, които е научила от теб. След това разбрах, че си любима на Крис. Бях много любопитен да се запозная с толкова хвалено момиче. Мислех, че и двамата преувеличават. И не е възможно да си това, което твърдяха те. Бях приятно изненадан, когато се запознахме и ти се оказа същото момиче, за което толкова бях слушал от Преси, Крис и колегите ти, които бяха посещавали ресторанта ми. Вече те познавам и нито една дума не е била преувеличена. Ти си специална и го казвам съвсем приятелски и аз като Преси съм щастлив, че те познавам. Между нас с Крис се създаде приятелството, което по една или друга причина не направихме истинско като съученици, въпреки че се разбирахме и си общувахме. Сега много неща ни свързват и сме истински приятели. Той може да разчита за всичко на мен, както съм убеден, че и аз мога да разчитам на него. Не знам защо, но имам усещането, че срещата ни не е случайна. Сякаш съдбата има пръст в тази работа, но каквато и да е причината съм щастлив, че имам такива приятели. Аз от няколко години съм в бизнес средите покрай родителите си и знам колко е трудно в днешно време да си намериш истински приятели, каквито сте вие.

— Марина има притегателната сила да привлича хората към себе си. За жалост това в миналото ѝ е навредило, но пък за наше общо щастие я доведе при нас. Както тя намери истински приятели, така аз открих в нейно лице любовта. Колегите ми също оцениха златното ѝ сърце и всички я уважават заради благородството и разбирането, което проявява към всеки един от тях. И аз като теб смятам, че съдбата е решила да ни облагодетелства с присъствието и сред нас — каза с гордост Крис и я прегърна.

Марина от толкова хвалебствия се бе развълнувала, че скри зачервеното си лице в гърдите му. Той я целуна по главата и я притисна още по силно към себе си. След този емоционален момент приятелите решиха да излязат.

Облякоха палтата си и излязоха да се разходят из града и да пият по кафе в някое столично заведение. След това отидоха на кино като

гледаха премиерната прожекция на български филм.

Вечерта Марина ги заведе на вечеря в изискан ресторант. Йонко като собственик на ресторант в Бургас изказа възхищението си от интериора, обслужването и вкусната храна, която консумираха.

Тръгвайки си в неделя след обяд, приятелите ѝ казаха:

— Благодарим ти за невероятно прекараните дни. Очакваме те в Бургас, за да посрещнем заедно Нова година както се бяхме разбрали от преди.

Всичките ѝ приятели от Бургас бяха решили да посрещнат новата година в ресторанта на Йонко, затова и Марина щеше да бъде там.

Марина и Крис този път се разделяха по-спокойни, защото той след няколко дни щеше да дойде с баща си. Родителите ѝ ги бяха поканили да прекарат Коледа заедно, а и искаха да се запознаят с бащата му.

Дните минаха като сън за Марина, тя се вълнуваше за Коледата като никога досега. С майка си обикаляха магазините и си купиха тоалети за Коледа и Нова година. Заедно избраха подарък за бащата на Крис. Марина ходи да пазарува сама, когато трябваше да избира подаръци за родителите си и Крис. Денят преди той и баща му да дойдат напазаруваха всички необходими хранителни продукти, а в самия ден двете жени приготвиха празничната трапеза.

Крис и Йордан пристигнаха в късния следобед. Всичко за вечерта бе готово и затова щом дългоочакваните гости дойдоха и родителите се запознаха всички седнаха да си поговорят и да се опознаят.

Марина сервира кафе, безалкохолно и различни видове сладки, а после седна при останалите. Повече говореха родителите им, а те от време на време се включваха в разговора с по някоя реплика.

По едно време успяха да се измъкнат за малко до стаята ѝ, за да се поздравят както те си знаят. С прегръдка и страдна вълнуваща целувка показваща колко са си липсвали тези няколко дни. После хванати за ръце се върнаха при родителите си. Те естествено бяха разбрали защо изчезват младите, но се направиха на разсеяни и не им обърнаха внимание.

По-късно вечерта всички седнаха около празничната трапеза и като едно голямо семейство се чукнаха за на здраве и си пожелаха

много празнични дни.

Когато настъпи момента с подаръците, тя и родителите и подариха на Йордан ръчен часовник, защото Марина бе забелязала, че няма.

Когато видя подаръка той обясни, че е загубил часовника си при последното си пътуване. Правил ремонт на камиона и часовника му по всяка вероятност бе изпаднал някъде.

Крис подари на родителите на Марина по един марков парфюм, а на нея много нежно златно колие, което представляваше сърце обхващащо врата ѝ.

Когато ѝ го подари ѝ каза:

— Весела Коледа, любима! Обичам те с цялата си душа и сърце!

Тогава се обърна към родителите ѝ.

— Вие сте създали и отгледали жената на живота ми. Моля ви най-официално да ми дадете съгласие да я направя своя съпруга. Тя отдавна носи годежен пръстен, който ѝ подарих, преди да се прибере в София. Още тогава прие предложението ми, но ви моля най-искрено и за вашата благословия.

Марина бе до него, защото току-що и бе сложил колието и го прегърна. Очите ѝ блестяха от сълзи на щастие. В този момент мислеше, че сърцето ѝ няма да понесе това щастие. С молбата към родителите ѝ Крис показваше, че изпитва голямо уважение и респект към хората, които са я създали и сякаш им благодари, за това че тя съществува.

Мария и Ивайло също бяха развълнувани от думите му и баща ѝ каза:

— Благодарим за уважението и вниманието, с което ни удостои и поиска официално ръката на дъщеря ни. Ние отдавна сме ви дали благословията си. Само чакаме да кажете кога желаете да се ожените. Ти много обичаш и уважаваш дъщеря ни. С радост ти я даваме, но с държанието си показва, че си достоен млад човек и се гордеем, че ще си наш зет, а бих казал по-скоро син. Аз и съпругата ми отдавна те приехме за син.

Мария също потвърди думите на съпруга си. Крис внимателно се освободи от прегръдката на Марина, но не я остави, а хвана ръката ѝ. Заедно с нея отиде до родителите ѝ, като със свободната си ръка прегърна Мария и я целуна, а после направи същото и с Ивайло.

Накрая всички заедно се прегърнаха щастливи и доволни от събитието. Йордан също се присъедини към семейството. После прегърна само Марина и каза.

— Марина е моя дъщеря от момента, в който се запознах с нея. Тя е най-прекрасното и истинско нещо в живота на сина ми.

По-късно, когато Марина и Крис се прибраха в стаята си и бяха позаситили страстта си. Тя го попита галейки го нежно по корема, защото беше сложила глава на гърдите му.

— Ти, защо не ми каза, че мислиш официално да ме поискаш на родителите ми?

— Защото исках да те изненадам, скъпа моя. Ти си моя от както се познаваме, но исках да уважа хората създали моята любима. Благодарение на тях те има и си такава каквато те обичам.

— Значи ме обичаш такава! — говореше възбуждащо Марина и премести ръката си под стомаха на Крис, след което започна да си играе с опасно възбудената му мъжественост.

— Да. Обичам те такава палава и дива. Ти си единствена по рода си и благодарение на съдбата си моя.

Казвайки това Крис я завъртя под себе си и този път се любиха пламенно и диво.

На връх Коледа настроението в семейството на Марина бе приповдигнато.

Бащата на Крис бързо свикна с вниманието, което му обръщаха и започна да разказва забавни истории от пътуванията си. Както и многото вицове, които разказваше с чувство и артистичност. Времето беше доста студено затова решиха да не излизат, а да си останат въщи. Жените се бяха заели да угаждат на мъжете и постоянно им предлагаха кафе, безалкохолно, плодове и сладки.

Докато Марина и майка ѝ приготвяха обяда, а после и вечерята само Крис от мъжете отиваше при тях и желаше да помага.

След коледния обяд, всички седнаха пред телевизора да гледат празничен концерт на известен изпълнител. Когато концерта свърши мъжете се заговориха за работа и от дума на дума Ивайло попита Крис.

— Мислил ли си върху предложението, за което ти е казала Марина, когато идва в Бургас.

— Да, мислих много и знам нейното мнение. Всъщност знам, че каквото и да кажа тя ще бъде с мен. Това ме затруднява повече. Ако беше казала, че предпочита да си остане тук в София нямаше да имам избор. Но тя ми каза, че няма нищо против да дойде в Бургас и да работи там, при положение че има сигурна и престижна работа във фирмата ви. Аз също имам добра работа и животът ми в Бургас е нормален. Мога да подсигурия и нея, но тя има да учи още шест месеца, а после ѝ предстои и дипломна работа. На мен ми остават лекциите през януари и след това имам само изпити. Не искам да променям живота си, но без Марина той е нищо. Последните три месеца все се намирахме повод и успяхме да се видим по веднъж на две седмици, но този начин на живот и постоянните ни раздели много ни измъчват. Затова мисля, че за доброто и на двамата, ще е по-добре аз да дойда тук. Баща ми няма нищо против, а аз бих се съгласил да работя при вас само ако започна като обикновен служител. Мога да работя с доставчиците, но пълни правомощия на мениджър по доставките мога да получа, само ако имам постигнати добри резултати и вие прецените, че заслужавам пълното ви доверие. Марина, ще е по-добре ако е тук и вие сте край нея. Затова аз ще се преместя и ще се приспособя към новия град и новата работа, защото животът и щастието ни с Марина за мен са на първо място и това винаги ще бъде така.

Марина се хвърли в ръцете му и той за малко да падне заедно с нея, защото бе седнал на края на дивана, но успя да задържи себе си и нея.

— Щастлива съм, че ще се преместиш. Така няма да ни се налага да сме разделени през следващата година. След това ако не ти харесва тук и не можеш да свикнеш, щом завърша обучението си, ще се върнем в Бургас. Обичам те!

— И аз те обичам и не издържам вече да си далеч от мен, но трябва да потърпиш още месец, докато минат лекциите ми.

— Няма проблем, щом после ще си тук всеки ден — каза щастливо Марина.

Родителите им ги гледаха и се наслаждаваха на щастието им. Ивайло се обърна към Крис видимо доволен от решението му:

— Можеш да започнеш работа веднага щом приключат ангажиментите ти в Бургас. Не се безпокой за работата, защото аз лично ще те въведа в нея. Ще те представя на всички доставчици, с

които работим, а относно доверието — цялото ми семейство — аз, съпругата ми и дъщеря ми ти имаме пълно доверие и то от самото начало. Ти си един от нас. Ти си наш син.

— Благодаря ви за доверието, никога няма да го разруша, защото Марина, баща ми и вие сте моето семейство. Аз ви обичам и уважавам за всичко, което правите, за да сме щастливи с Марина.

На следващия ден Марина замина за Бургас с Крис и баща му, където щеше да остане две седмици. Да се види с братовчедка си Мая и да посрещне Новата година с всичките си приятели в Бургас.

Най-голямата ѝ радост бе, че Крис щеше да е до нея всяка вечер и с неговата любов и нежност нямаше да има по-щастлива жена от нея.

На сутринта тя приготви закуска и кафе, а после събуди Крис. Закусиха заедно с татко Йордан и Крис отиде на работа. После Марина приготви ядене за обяд и вечеря и излезе.

Отиде в дома на леля си, където Мая я очакваше с нетърпение. Всяка от тях разказа за живота си по времето, когато не са се виждали и какви моменти са преживели. Мая сподели с Марина.

— Запознах се с едно момче от София. Казва се Боян и също учи във Виена. Само че той е последна година. Срецнахме се докато чакахме на летището да си вземем багажа и се заговорихме. Така разбрахме, че учим в един колеж, но понеже той е по-голям сме се разминавали с програмата. После си разменихме телефонните номера и впоследствие започнахме, да се срещаме там.

Мая толкова ентусиазирано говореше за момчето, че Марина веднага разбра, че братовчедка ѝ е влюбена. Двете прекараха целия ден заедно и дори Марина остана да види леля си и свако си, които се прибраха от работа.

Когато се прибра, Крис си беше вкъщи и си говореше с баща си. Още щом тя влезе той отиде да я прегърне и целуне.

— Здравсти, любов моя. Как е Мая и родителите ѝ?

— Всички са добре. Позабавих се, защото изчаках леля да се прибере. Мая е влюбена и лети в облаците.

— Наистина ли. Да не се е влюбила в някой австриец?

— Не, момчето е неин колега от колежа. По-голям с две години, всъщност е колкото нас и е последна година. Той е от София и сега, когато и двамата са си в България и са с близките си, не могат да се видят.

— Явно и на двете ви е писано любимите ви да са на голямо разстояние. Ние се справяме, така че ако при тях нещата са сериозни също ще намерят начин да се справят. Преди да правиш каквото и да е, се обади на Преслава. Днес като разбра, че си тук много искаше да се видите, но и казах, че целия ден ще си с Мая.

— Да ще ѝ се обадя и веднага идвам при вас. Само исках да те попитам може ли да поканя Преси и Йонко утре вечер у нас. Така ще прекараме вечерта в домашна обстановка и няма да оставяме баща ти сам.

— Разбира се, скъпа. Изобщо не беше необходимо да ме питаш за това. Тук си у дома и можеш да правиш каквото решиш.

— Да знам, но все пак нали трябва да знаеш.

— Може само да ми кажеш, че ще имаме гости, да се прибера навреме, но не и да ме питаш може ли. Искам да се чувстваш свободна и когато искаш нещо просто да го направиш.

— Добре и все пак, когато мисля да правя нещо, ще ти казвам. Искам да споделям всичко с теб — каза Марина и отиде да се обади на Преслава.

Йордан погледна сина си, който гледаше след нея и каза.

— Тя си е такава, открита и откровена личност и няма да се промени. Дори да трябва да покани гости в собствения си дом пак ще те попита може ли. Така е възпитана да се съобразява с човека до себе си и това е едно от многото ѝ положителни качества.

— Да, тя се съобразява с мнението и чувствата на всички. После поглежда към себе си и понякога с това си вреди. Аз ще съм до нея и няма да позволя на себе си или на някой друг да приема искреността и като възможност да се възползва или да ѝ навреди.

— Гордея се с теб момчето ми, че мислиш така. Марина заслужава най-доброто и мисля, че го е намерила в твое лице.

Марина влезе при тях и каза радостно:

— Момчета, утре и двамата да сте тук в седем вечерта, ще имаме гости. Преси е първа смяна и ще дойде по-рано да се видим по женски, но след това ще дойде и Йонко. Аз ще се справя с приготовленията, а от вас се изисква присъствие.

Йордан отиде до нея и като я целуна по едната буза каза:

— Това е защото ме нарече момче. — И целувайки я по другата буза, продължи: — Това е, че ме покани да присъствам на вечерята.

— Но, татко, това е съвсем нормално, след като си вкъщи да си с нас.

Бащата на Крис я прегърна и целуна отново по двете бузи, а очите му се бяха навлажнили от вълнение. Марина за първи път го нарече татко и дори го бе направила съвсем естествено и несъзнателно. Самата тя не се бе усетила, че го казва докато то не излезе от устата ѝ.

— Съвсем естествено е да те наричам татко, след като ме прие за дъщеря.

— Да, естествено е, за теб да правиш хората щастливи — ѝ отговори бащата на Крис.

— Отивам да направя салата и да стопля вечерята, че стана късно и сигурно сте прегладнели докато ме чакахте — каза Марина и се запъти към кухнята.

— Аз ще ти помогна — тръгна след нея Крис.

Когато отидоха в кухнята той я прегърна и целуна нежно, а после ѝ каза:

— Обичам те!

Марина отвърна на нежната му целувка и също каза.

— Обичам те!

С тези простички думи той ѝ благодареше, че прави щастлив баща му, а тя му отвърщаше, че всичко е съвсем естествено и нормално.

После той подреди масата, а тя приготви салатата и сервира храната, след което повикаха баща си на вечеря.

На следващия ден Преслава пристигна у тях по-рано и двете приятелки се видяха и си побъбриха на спокойствие. Преслава й сподели:

— С Йонко съм много щастлива. Винаги е мил и внимателен с мен. Предложи ми да се пренеса у тях и да заживеем заедно. Сега се виждаме редовно. Имаме общи интереси, пасваме си и в интимно отношение. Но не знам, когато отида у тях и сме постоянно заедно дали всичко ще е наред.

— Преси, това, което виждам, е, че Йонко те обича. Щом е пожелал да живее с теб значи има сериозни намерения. Мисля, че се тревожиш излишно. В крайна сметка решението е твое. Ти знаеш какви са чувствата ти и би ли могла да живееш с него.

— Обичам го, в това съм напълно сигурна и знам, че и той ме обича. Искам да живея с него, но се страхувам. Ти знаеш, че родителите ми са разведени. Присъствала съм на много скандали и може би затова се страхувам от сериозно обвързване.

— Не е задължително и твоят живот да бъде такъв, какъвто е бил живота на родителите ти. Всеки човек сам решава как да живее живота си. Понякога се случва между съпрузите да има разногласия и ако те са по-сериозни е по-добре да се разделят. Няма гаранции за това, на какво ще ни подложи съдбата в бъдеще. Затова трябва да се насладим на мига. Можем само да се молим съдбата да е благосклонна към нас и да сме щастливи завинаги с партньорите си.

— Сигурно си права, може би се притеснявам прекалено много.

— Знам, че може да ти прозвучи несериозно, това, което ще ти кажа. Преди да дойда в Бургас преживях голямо разочарование и оттогава живея за мига. Когато Крис ми предложи да сме приятели не знаех, какво да му отговоря. Не вярвах, че толкова красив мъж като него, ще се загледа по момиче като мен. Тогава си казах, каквото и да ми поднесе бъдещето ще изживея щастieto, което ми предлага той. Ние нямаме възможност да живеем постоянно заедно и когато се съберем не можем да се наситим един на друг. Обичам го с цялата си душа и сърце и знам, че и той ме обича. За себе си знам, че каквото и да се случи той е и ще си остане завинаги единствения мъж в живота ми. Моят щастлив миг продължава вече пет месеца и ще съм най-щастливата жена ако съдбата ми е отредила той да продължи завинаги.

В този момент Крис я прегърна откъм гърба, целуна я по косата и каза:

— Нашият миг любов моя, ще е завинаги, защото имаме обща съдба.

— Крис — каза името му с любов Марина. — Не те чух да влизаш, откога си тук.

— Достатъчно за да разбере, че за моята любима съм единствения мъж в живота ѝ, колкото и да живее за мига.

По-късно, когато всички се събраха за вечерята Преслава каза:

— Поздравления за годеча ви. Чудесно е, че решихте да се съберете и да заживеете заедно в София.

— Благодарим — отвърнаха двамата едновременно.

Тогава Марина допълни:

— Крис ми предложи още преди да си тръгна през септември. Сега поиска официално позволение от родителите ми и прие да дойде да живее с мен в София.

— И не си ми казала за това — каза учудено Преси.

— Решихме да не казваме, докато не решим какво ще правим с различното местоживееие. Накрая той рискува и реши заради мен да напусне работа и да дойде да живее и работи в София. Тук ще е само месец и идва при мен. Но ще си идваме и тук, защото татко е тук и когато не е на път ще го посещаваме, както и той нас. Ще се виждаме и с вас, а и вие можете винаги да ни идвате на гости. Така че приятелството ни ще се запази, не се притеснявайте.

— Разбира се, че приятелството ни ще се запази. Километрите няма да ни попречат да се виждаме и да си изкарваме приятно свободното време — каза Йонко и успокоително прегърна Преслава.

— Аз така се надявах Марина да се премести в Бургас — каза тя. — Когато се запознах със семейството ѝ, а и възможностите, които има за развитие там ми стана ясно, че няма да имам късмет приятелката ми да е наблизо — продължи Преси след това.

Вечерта мина приятно и със забавните приказки на бащата на Крис всички много се смяха. След два дни беше Нова година и Марина попита:

— Йонко, дали ще има възможност за още три куверта в твоя ресторант. Искам родителите ни да посрещнат Новата година с нас.

Тяхната маса може да е отделно, но все пак ще сме в един ресторант. За тях ще е по-забавно отколкото да празнуват сами.

— Ще уредя всичко, така че може спокойно да предупредиш родителите си, че празника им е осигурен.

— Благодаря ти, знам, че малко късно се сетих, но преди бях притеснена и не помислих за тях.

— Ще си прекараме чудесно. Ресторантът ще е пълен, но сме предвидили място за танци и съм поканил една група да свири и да подсигуриява подходяща музика за танци и забавления.

Марина каза радостно:

— Отсега се вълнувам, защото празника тази година ще е специален, а и ще съм заедно с любимите си хора и приятели.

Наистина обстановката в ресторанта бе празнична. Навсякъде бе украсено с гирлянди и играчки. Масите бяха отрупани с най-различни лакомства. Оркестърът свиреше музика подходяща за вкуса на всеки. Хората бяха облечени официално и всички се усмихваха и забавляваха. Родителите на Марина и бащата на Крис бяха на отделна маса от тяхната компания, но се забавляваха, а и децата им ходеха често пъти при тях. Получи се невероятен празник и незабравимо преживяване.

Когато стрелката застана точно на дванадесет часа за миг изгасиха осветлението в ресторанта, а после оркестъра удари барабаните. Всички започнаха да си честитят настъпването на Новата година.

Крис се обърна към Марина:

— Честита нова година, скъпа моя! Пожелавам ти една щастлива и успешна година. Обичам те, и за теб и мен пожелавам всички следващи години да ги посрещаме заедно и да сме щастливи завинаги.

— Честита Нова година, любими мой! Пожелавам ти много щастлива и успешна година. Обичам те с цялата си душа и сърце и като теб искам всички предстоящи години да ги посрещаме заедно и да сме вечно щастливи.

Чукнаха кристалните чаши с шампанско и се целунаха. После честитиха, новата година на родителите и приятелите си.

В края на януари Крис натовари в колата си най-необходимия си багаж и напусна родния Бургас. Баща му бе на път и вечерта, преди да

напусне града се видя само с Преслава и Йонко.

В София Марина го очакваше с нетърпение. Посрещна го в дома на родителите си, защото бяха решили да се преместят в техния апартамент, когато времето се затопли. Родителите ѝ също го приеха сърдечно и го предразположиха да се чувства удобно.

Още на следващия ден Ивайло го заведе във фирмата и го представи на служителите. Уважи решението на Крис и не каза на служителите, че е негов бъдещ зет. Така постъпи и с доставчиците. Всички го приеха в колектива като обикновен служител.

Крис бързо се приспособи към новото си работно място. Сработи се с колектива и заработи с доставчиците безпроблемно. За три месеца във фирмата успя да намери нови доставчици, а с някои от старите успя да издейства по-големи отстъпки.

Постоянно контактуваше и с продавачите в магазините. От тях научаваше каква стока се търси и към какво има по-голям интерес. Марина не го посещаваше във фирмата, за да не го разсейва, а и още служителите не знаеха, че е бъдещият зет на собствениците. Във фирмата Ивайло, Мария и Кристиан се държаха уважително и изключително професионално.

В края на третия месец той стана мениджър по доставките и получи пълни правомощия да взема решения свързани с бизнеса. Тогаваше ясно на служителите, че той е бъдещият зет на собствениците.

Вкъщи цареше истинско разбирателство. Когато се приберяха от работа отношенията между Крис и родителите на Марина ставаха приятелски и за работа не се говореше. Тя беше много щастлива, защото живееше с любимия си. В същото време разбираше, че той се справя перфектно с работата си и му е приятно да работи във фирмата на родителите ѝ. Двамата живееха в пълна хармония и разбирателство.

Когато вечер се оттегляха в стаята си се отдаваха на чувствата си и се желяеха и любеха все така страстно и бурно. Всеки от тях знаеше какво доставя удоволствие на другия и си задоволяваха всички желания и копнежи. Любовта им бе силна и непокътната. Крис постоянно се грижеше за Марина и я обсипваше с внимание и нежност. Бяха определили дата за сватбата си и се подготвяха за щастливото събитие, което бе предвидено за началото на юни. За кумове поканиха Преслава и Йонко, които се бяха оженили преди

месец. За тържеството избраха залата на столичен хотел, в който мислеха да настанят роднините и приятелите си от Бургас. Роклята на Марина и костюма на Крис бяха направени по поръчка. Поканите бяха избрани и изпратени, а менюто потвърдено.

Бащата на Крис се върна от път в средата на май и си взе отпуск, за да е свободен и да помага на младите, с каквото може. Два месеца преди сватбата двамата се преместиха в нейния апартамент и се чувстваха много освободени. Можеха и се целуваха и прегръщаха постоянно. Заедно се справяха с домакинските задължения и често желанието им да се любят водеше до изключване на печката, за да не загори яденето.

Харесваше им да си стоят вечер вкъщи и да гледат телевизионно предаване или филм седнали един до друг наслаждавайки се на близостта си и на това, което гледат, а когато копнежа им се засили просто си лягаха и се отдаваха на чувствата си.

Ден преди сватбата Марина и Крис отидоха в дома на родителите ѝ. Той я остави там и остана с баща си и гостите от Бургас в хотела.

На сутринта в деня на сватбата Марина се събуди с леко неразположение. Когато стана от леглото ѝ се зави свят. Майка ѝ влизайки в стаята веднага разбра, че дъщеря и не се чувства добре, защото бе пребледняла и притеснено я попита.

— Дъще, какво ти е, не изглеждаш добре.

— Не се чувствам добре, мамо. Лошо ми е и ми се гади, сигурно е от притеснение.

Майка ѝ се усмихна и каза.

— Може да е нещо хубаво, кога за последно имаше месечен цикъл.

— Преди два месеца, но да не би да ми казваш, че съм бременна.

— Да, момичето ми, мисля, че това е причината за състоянието ти и какъв по-хубав ден да разберем това от днешния.

— Мамо ако си права искам да съм сигурна. Изпрати леля да ми купи тест за бременност и някакво лекарство, което да ми помогне да се съвзема, но да не е вредно.

— Сега ще я изпратя, а ти закуси колкото можеш и си изпий сока.

— Мамо ако наистина съм бременна, това ще е най-хубавият ни подарък с Крис за сватбения ни ден.

— Така е миличка и ние с баща ти ще сме много щастливи.

Теста потвърди това, което Марина и майка ѝ вече знаеха. След закуската и сока състоянието ѝ се оправи. Марина бе толкова щастлива, че цялата засия. Чаровната ѝ усмивка стана още по-пленителна, а излъчването ѝ още по-жизнерадостно.

След церемонията по бракосъчетанието и поздравленията на гостите младоженците останаха за малко сами. Тогава Крис гледайки съпругата си с нежна усмивка, я попита.

— Любов моя, днес имаш специално излъчване. Прелестна си и цялата сияеш, повече от всякога.

— Познаваш ме добре и усещаш всичко, което ми се случва. Затова най-после ще ти кажа. Досега не можах, защото все имаше хора около нас. Само запази спокойствие.

— Какво има скъпа, защо да запазвам спокойствие, кажи ми.

— Защото съм бременна и ще ставам майка, а ти ще ставаш баща.

Крис като чу думите и веднага силно я прегърна, оставяйки я без дъх. След това я целуна по начин, който изразяваше цялата му любов.

В този момент при тях влязоха родителите им. По изражението им разбраха, че Крис е разбрал за бебето. Изглеждаше толкова щастлив, че на лицето му бяха изписани чувствата, които бушуваха в него в момента. За пореден път се убедиха, че този мъж обича безкрайно дъщеря им и е достоен неин съпруг.

Сватбеното тържество бе изпъстрено с много смях, танци и забавления. Марина бе превъзбудена от емоции през целия ден. Крис се чувстваше по същия начин, но се вълнуваше и от емоционалното състояние на любимата си. Той бе щастлив, но се и притесняваше за нея. Тя не спираше и за миг почивка, затова от време на време поръчваше на оркестъра бавен танц и я вземаше в прегръдките си, за да забави малко забързаното ѝ темпо.

В края на този невероятен ден се прибраха в техния дом. С тях беше и баща му, който щеше да остане с тях няколко дни докато тръгнат за Париж — градът на влюбените. Това бе подаръкът на Крис за съпругата му.

Татко Йордан също разбра за бременността на Марина и щастието му бе неописуемо. Той и тя се разбираха прекрасно и се

възприемаха като баща и дъщеря. Толкова се бяха привързали един към друг, че понякога Крис се шегуваше.

— Като ви гледа човек как се разбирате може да си помисли, че имате кръвна връзка, а аз съм новият член на семейството.

Баща им пожела приятна вечер и се оттегли в стаята си. Марина и Крис си свалиха сватбените дрехи и си взеха освежителен душ. След това се прибраха в спалнята си. Сега двамата искаха да са сами и да споделят щастието си.

Тази вечер Крис я люби много нежно и внимателно, пренесе я в света на любовта. Обсипа с целувки и ласки всяка частица от тялото ѝ. Достави ѝ наслада и удоволствие и я накара да се почувства единствената жена на света. И за него това бе действителността.

След седмица младоженците отлетяха за Париж. Там прекараха една незабравима седмица наслаждавайки се на собствената си любов и на красивия град на любовта.

С групата направиха автобусна панорамна обиколка на града. От местен екскурзовод научиха повече за историята му и за най-интересните забележителности, които непременно трябваше да посетят.

Разходиха се по най-известната улица на Париж, „Шанз Елизе“. Вървейки по нея влизаха и разглеждаха известни маркови магазини и си купиха парфюми, както за себе си така и за близките си. От тази улица достигнаха до Триумфалната арка, която бе център за няколко главни улици на града. На другия ден посетиха Айфеловата кула, качиха се до последния етаж и се насладиха на прекрасната гледка, която им разкриваше огромна част от града. Когато слязоха се разходиха покрай цветните градини край кулата и се повозиха и на кораб по река Сена. С група туристи разгледаха Лувъра и имаха възможност да се докоснат до художественото изкуство на известни творци. Същия ден посетиха и музея на мадам Тюсо. Там си направиха снимки с восъчните фигури на известни актьори и личности.

Толкова приятни спомени и впечатления оставяха разходките им. Когато вечер изморени се прибираха в хотела, не можеха да се отпуснат и да си отдъхнат от преживените емоции от деня.

Един ден Марина и Крис се отделиха от групата и отидоха до Дисниленд. Там като деца се впуснаха в приключението да се возят на различните съоръжения и да се смеят от сърце. Вечерта, макар и

изморени, тя настоя да отидат и до Айфеловата кула, където да се насладят на светлинното шоу, което се прави на нея точно в полунощ.

Качиха се отново на кулата и гледката, на която станаха свидетели бе невероятна — Париж бе облян в светлини, а когато започна да свети и кулата, красотата стана още по-удивителна. Навсякъде наоколо бе пълно с хора, които също като тях се наслаждаваха на тази забележителна красота.

Тръгнаха си от града на любовта заредени и изпълнени с много положителни емоции. Бяха там само седмица, а се чувстваха все едно са били с месеци. Това незабравимо преживяване щеше да остане скъп спомен от първото им съвместно пътуване като семейство.

Когато се прибраха споделиха с близките си впечатления и усещания от изключително приятно изкараната си екскурзия. Бяха направили много снимки и видеоклипове на посетените места, които да им напомнят за дните в Париж.

След еуфорията около сватбата, а после и екскурзията, живота на Марина и Крис продължи, както си живееха досега. Тя имаше да подготви дипломната си работа, но и много свободно време. Семейството ѝ единодушно реши докато не роди и не отгледа детето си да не започва работа. В началото Марина не ги разбираше, но няколко месеца по-късно, когато наедря си даде сметка, че са били прави.

През почивните дни на Крис си правеха дълги разходки и често излизаха сред природата извън София.

Той беше изключително грижовен съпруг. Освен служебните си ангажименти, обичаше да помага на Марина и в домакинството, въпреки че тя се справяше поради наличието на достатъчно свободно време.

Няколко месеца след сватбата бащата на Крис бе поканен да работи като служител, отговарящ за склада в семейната фирма. Той прие с удоволствие, за да може да бъде постоянно до семейството си и заживя заедно със сина и снаха си.

Коледните и новогодишни празници семейството изкара вкъщи, в очакване на бебето, защото Марина всеки момент можеше да роди.

На пети януари един необикновено слънчев за този период от годината ден Марина роди момиченце. Дъщеря ѝ бе като малко копие на баща си. С млечно бяла кожа, руса коса, а очичките ѝ, които още не

се определяха какви са, бяха светли и изразителни. Макар и бебе гледаше с усмихнати очи.

Когато Крис я видя в ръцете на съпругата си, помисли, че никога не е виждал нещо по-прекрасно. Той се гордееше, че е съпруг на Марина и баща на тяхната прелестна дъщеря. В този миг разбра, че за него няма нищо по-ценно от тях двете.

Младите родители решиха да дадат на дъщеря си името Марая.

Крис прегърна и целуна жена си и дъщеря си, а после развълнувано каза:

— Благодаря ти, любов моя за това малко създание — и погледна с любов към дъщеря си. — Обичам и двете с цялата си душа и сърце.

Марина го погали нежно с ръка, като внимаваше как държи в скута си и дъщеря си и му отвърна.

— И аз те обичам Крис, повече от самата себе си. Ти ме дари с много щастие, а сега ми подари и нашата прекрасна Марая. Всеки миг с теб от както сме заедно аз живея спокойно и щастливо. Ти ме направи най-щастливата жена на света.

Марина не беше се доизказала, когато Крис отново я целуна и я остави без дъх. Целуна по челото и дъщеря си и с нежелание се отдели от любимите си жени — като каза:

— Сега скъпи мои трябва да позволя на една щастлива баба и двама нетърпеливи дядовци също да ви видят.

При Марина и бебето влязоха щастливите им родители. Когато видяха първата си внучка те се просълзиха от вълнение. Мария майката на Марина целуна дъщеря си и съвсем леко погали внучка си. Ивайло и Йордан — двамата дядовци гледаха отстрани и не смееха да ги доближат, но после също целунаха Марина, като и честитиха рожбата.

Мария гледайки усмихнатото дъщеря си и внучка си каза:

— Отсега си мисля какви играчки да взема за малката. Баба много ще я гледа и ще ѝ купува всички играчки, които ѝ харесат.

Дядовците я изслушаха и казаха.

— Ние ще почакаме да порасне и тогава ще си играем с нея. — Ще я научим на много игри и ще я водим където пожелае.

Марина и Крис ги слушаха усмихнато и си помислиха, че малката им дъщеря ще е едно много разглежено дете от баба си и

дядовците си. И двамата бяха наясно, че Марая ще има каквото пожелае, защото все пак бизнеса на семейството бе с детски играчки.

Щастливите родители през повечето време сами се грижеха за дъщеря си. Изпитваха истинско удоволствие да я къпят, да ѝ се радват. Когато е нахранена и подсушена тя щастливо переше ръчички и риташе с крачета.

Крис помагаше за всичко на съпругата си, само не можеше да храни бебето, защото майка ѝ я кърмеше. Когато започна да приема сокове и каши, той с удоволствие и ги даваше.

Родителите им, често ги посещаваха и се радваха на малката. Бащата на Крис си купи гарсонiera в близост до дома им, още преди Марина да роди, за да остави младата двойка да са самостоятелни. Въпреки това много често се събираха на вечеря цялото семейство и се забавляваха. Всички се смееха от сърце на смешките на дядо Йордан. Дори малката Марая, когато слушаше смеха на близките си също се смееше с глас. Баба Мария обожаваше да остава да гледа внучката си. Двете си играеха и Марая се чувстваше много добре с нея. В такива дни Марина и Крис обръщаха внимание само на любовта си.

Когато дъщеря им гостуваше на баба си и дядо си, те си оставаха вкъщи или си правеха някое кратко пътешествие. Въпреки грижите по детето, въпреки домакинските и служебните ангажименти те не пренебрегваха собствените си желания и копнежи един по друг.

Марая бе само на две и половина години, когато се роди братчето ѝ Йордан, когато от самото начало на галено нарекоха Дани. Той отсега приличаше на майка си. Беше с бяла кожа, но тъмнокестенява коса, отсега се забелязваше, че очите му също ще са като нейните кафяви. Имаше и овално лице като нейното.

Цялото семейство се бе събрало у тях да приветстваше появата на новия човек. Марая подскачаше радостно около всички и викаше с детското си гласче.

— Аз съм така и си имам братче.

Баща и я взе на ръце, погали я по русата ѝ коса и нежно ѝ каза:

— Да, момичето ми, вече си голяма и си така.

— Бабо, ами той ще си играе ли с мен се — обърна детето към баба си.

— Разбира се, когато порасне ще си играете, но сега е много мъничък.

— Тате, а бебето в моята стая ли ще спи — продължи с въпросите си Марая.

— Докато е мъничък, ще спи с мен и майка ти, а после ще направим стая и за него, освен ако не искаш да дойде в твоята стая.

Марая се замисли, като сложи малкото си пръстче на брадичката си. В момента имитираше възрастните и те се засмяха звучно, а тя каза:

— Ще си помисля, когато порасне и ако си играе с мен, може и да му разреши да спи в моята стая.

Марина усмихнато протегна ръце към дъщеря си и съпругът и я даде.

— На мама умницата, ти ще си най-добрата кака и сестра, защото си разумно дете, а си толкова малка.

Марая и Дани, растяха в спокойна и любеща домашна обстановка. Родителите им се грижеха за тях с голяма любов. Възпитаваха ги и ги учеха да са добри и уважаващи семейните ценности хора. Изпълняваха желанията им, но им показваха, че за да се постигне успех е необходимо да са умни и трудолюбиви.

Марина покрай грижите за децата и домакинството се изморяваше, но никога не пренебрегваше съпруга си, а и той много ѝ помагаше и се занимаваше с децата, за да може да ѝ даде възможност за почивка. Когато вечер децата заспяха, двамата сядяха на дивана и си споделяха изминалия ден. Крис ценеше мнението ѝ. Съветваше се с нея, когато имаше да взема важни решения или трябваше да се справи с някой проблем. Като страничен наблюдател, тя най-правилно преценяваше ситуациите. После се отпускаха и се наслаждаваха на компанията си докато гледаха интересен филм или някакво друго предаване, докато решат, че е време за лягане. Когато се отзовяха в спалнята, тя започваше да го съблича и целува своевременно. Той обожаваше милувките ѝ. Когато легнеха и двамата вече бяха готови за поредната си любовна игра.

Въпреки че бяха женени вече от доста години все още страстта им бе така силна, както в началото на тяхната връзка. Те се грижеха да не попадат никога в рутината на ежедневието. Марина с годините бе успяла да свали килограмите, които ѝ бяха малко в повече като млада и сега изглеждаше прелестно.

Колкото повече остаряваше толкова по-красива ставаше. Самата тя се чувстваше прекрасно, а и постоянно получаваше комплименти от съпруга си, въпреки че той си я харесваше от самото начало.

Всеки ден си казваха, че се обичат, а с постоянно търсещите се погледи си доказваха, че е така. Тя все още се разтреперваше, когато той я погледне или докосне по онзи сладостен начин предназначен само за нея. Беше сигурна в чувствата му, че е обичана и обожавана. Самата тя винаги му доказваше с действията си, че той за нея е единствен на света. Тя също го обожаваше и боготвореше. За двамата семейството им бе на първо място.

Когато децата тръгнаха на училище, Марина започна работа в семейната фирма. Тъй като бе най-добра в отношенията си с хората се зае с длъжността връзки с персонала и продажбите. През годините Крис стана заместник-президент на фирмата и бе получил от родителите на Марина пълни правомощия. Благодарение на уменията му и предприемчивостта му бизнеса се бе разширил.

Той започна търговия и с детско облекло, а впоследствие фирмата се разшири до ниво, че започна да извършва внос и износ с детски играчки и облекла на български и чуждестранни производители.

Родителите на Марина, както и баща му се гордееха с успехите му, но най-горда бе съпругата му. Тя бе винаги до него и го подкрепяше във всичките му решения. Самата тя също се справяше чудесно с колектива, умееше да сплотява служителите и всички бяха като едно голямо семейство. Често си устройваха празненства, където се отпуснаха и се забавляваха. На тези празненства всички бяха равни, шефове и подчинени.

През ученическите ваканции на децата, Марина и Крис предаваха бизнеса в ръцете на родителите си и се отдаваха изцяло на семейни забавления. Всички обичаха да пътуват. Постоянно бяха на поход в планината, посещаваха забележителностите на Родината, както и често пътуваха в чужбина.

През лятото ходеха в родния град на Крис, където се виждаха с приятелите си и ходеха заедно на плаж. Най-често се събираха със семейството на Преслава и Йонко, които имаха близнаци момче и момиче на възрастта на Марая. Двете семейства поддържаха близки приятелски отношения и децата им се разбираха и си играеха. Зимата

семействата им изкарваха в зимните курорти Пампорово или Банско. Всички умееха да карат ски. През деня бяха на пистите, а вечер се забавляваха с атракциите, които им предлагаше хотела. Играеха боулинг на отбори, тенис на маса, бiliarд. Когато родителите не играеха с децата си говореха и обсъждаха различни теми. Приятелството им през годините не само, че се беше запазило, но и бе станало още по-силно. Децата им бяха станали истински приятели и постоянно си чатеха в нета.

Роднините на Марина от Бургас се бяха преместили да живеят във Виена. Братовчедка ѝ Мая се бе омъжила за Боян и имаха един син, но и двамата работеха в университет във Виена. Затова и родителите ѝ отидоха при тях. Всяка година Марина и Крис заедно с децата си им гостуваха по няколко дни. Мая и Боян си идваха по-често, защото родителите му бяха в София и тогава братовчедките се виждаха отново и си организираха семейни сбирки и излети.

При семейните излети и екскурзии, Марина и Крис общуваха с децата си. Споделяха си впечатленията. Правеха си снимки и филмови клипове на посетените места. Марая, чиято страст се очертаваше рисуването носеше винаги със себе си рисувателни помагала и често пресъздаваше в рисунките си забележителностите, които са и направили впечатление. Семейството ѝ винаги я оставяше на спокойствие да си рисува, а те през това време играеха на шах, карти или други игри. Марая от малка бе определена като красавицата на семейството, въпреки че и брат и не ѝ отстъпваше. Майка ѝ отсега се притесняваше как, ще я опази от момчетата, а баща ѝ се заканваше, че само някой да закачи момчето му, ще си има сериозни проблеми.

Дъщеря им бе общителна като майка си и на съучениците ѝ им беше приятно да общуват с нея. Синът им бе по-затворен не говореше много, но когато трябваше да отговори на някого винаги намираще точните думи.

Крис и Марина, освен че бяха всеотдайни родители, се държаха приятелски с децата си и ги научиха, да споделят за проблемите си. Така заедно се справяха с всичко, а щом им се наложеше да пътуват служебно в България и чужбина децата им оставаха с баба си и дядо си. Служебните пътувания им доставяха, освен служебни постижения, и истинско удоволствие. Обикновено Крис сключваше сделките сам и присъствието на Марина не бе наложително, но той предпочиташе да

пътува с нея, а тя винаги бе готова да го последва. Не пътуваха заедно само когато е необходимо, тя да си остане вкъщи заради ангажимент с децата им. Двамата обичаха да съчетават пътуванията си. Така оставаха сами и се отдаваха напълно на любовта си.

Бяха заедно от петнадесет години, а когато бяха сами се държаха като влюбена двойка и те всъщност бяха такава. Въпреки годините заедно, въпреки професионалната им натовареност и ангажименти към децата и родителите им, винаги намираха баланса в отношенията си. Нито за миг не загубиха тръпката, която имаха помежду си. Нищо не можа да ги отчужди или отдалечи, дори да имаха проблеми, заедно ги решаваха.

Когато вечер влезеха в спалнята си забравяха за всичко и оставаха сами с голямата си любов.

Сега управляваха сами бизнеса. Родителите ѝ бяха прехвърлили собствеността на тях двамата и децата им.

Тъй като децата им все още учеха, те си бяха разпределили отговорностите и заедно управляваха фирмата. Бащата на Крис продължаваше да работи във фирмата и им помагаше много с работата си в склада.

Родителите на Марина ги заместваха, когато им се налагаше да отсъстват, но в останалото време бяха на пътешествия с караваната, която си бяха купили и се бяха отдали на заслужена почивка.

По празници и поводи всички от семейството се събираха и празнуваха заедно. Много често си правеха и импровизирани вечери и уикенди.

Вече големите Марая и Дани също уважаваха и ценяха семейните сбирки.

Така спокоен и задружен бе животът на цялото семейство.

ЕПИЛОГ

Годините неусетно се изтърколиха и настъпи денят, в който Марина и Кристиан празнуваха двадесет и пет години семеен живот. Този ден те щяха да отпразнуват със семейството и приятелите си сребърна сватба.

Крис събуди Марина с нежна продължителна целувка и още докато се разсънваше я люби с финес и внимание.

Двамата се насладиха на всепоглъщащата силите им любов. Изтощени и задоволени се отпуснаха на леглото и се прегърнаха.

— Не мога да повярвам, че минаха толкова години.

— Да мила, годините се изтърколиха толкова бързо. Не ги усетихме, защото взаимната ни любов и разбирателство ни помагаша да преодоляваме с лекота проблемите и препятствията. Важно през тези години ни беше да живеем спокойно в настоящето и да се радваме на дребните неща, които ни поднасяше живот.

— Така е любими мой. Живяхме за мига и се оказа, че нашият миг е завинаги заедно. Съдбата ни бе благосклонна към нас. Дадохме си шанс и живеем живота си пълноценно и щастливо. Сега имаме добро, здраво и сплотено семейство.

Дъщеря ни преуспява в своето призвание. Ние ѝ се доверихме и подкрепихме да прави това, което обича и тя оправда очакванията ни. Стана много добър моден дизайнер.

Синът ни реши, че ще се занимава със семейния бизнес и докато учи „Маркетинг и Мениджмънт“, ти е добър помощник, а и ти за него си възможно най-добрият учител. Родителите ни въпреки възрастта им са добре, а и ние се грижим да са спокойни и доволни от живота. Успяхме да съхраним любовта си и да се уважаваме и ценим след толкова години брак.

— Да, любов моя. Откакто сме заедно не е имало ден, в който да не те обичам. Не е имало ден, в който да не мисля за теб, когато не си пред очите ми. Не е имало ден, в който да не ти се възхищавам на уменията и силата, да се справяш с всичките си задължения, без да се

оплачеш дори един, единствен път. Не е имало ден, в който да не съм щастлив.

— Скъпи мой, всичко е благодарение на теб. Откакто сме заедно, всеки ден благодаря на Бог, че ни събра. Всеки ден те обичам и обожавам с душа и сърце. Ти си моят живот и моята сила. Винаги ще благославям съдбата, че ме изпрати при теб.

Така унесени в спомени и мисли за съвместния си живот искаха да не стават и да останат така прегърнати през целия ден.

Когато станаха и се облякоха официално за предстоящото тържество, Крис подари на Марина колие с голямо плоско златно сърце, в което имаше фотография на тях двамата и децата им. Целуна я и каза:

— Обичам те, Марина. Ти си моят живот. Благодаря ти за тези двадесет и пет години щастие и си пожелавам да имаме още дълги години щастлив семеен живот.

Марина му подари марков часовник, който бе гравирани от вътрешната страна: „Обичам те единствен мой, М.“

— Обичам те Крис. Ти си моята съдба. Вярвам, че тези двадесет и пет години щастие са само част от нашия живот, а бъдещето е пред нас ни очакват още много години щастие.

Щом отвориха вратата на спалнята си, децата им ги посрещнаха със сватбения марш, а после дъщеря им каза:

— Вече си мислехме, че днес няма да ви видим.

— Наистина ни мина през ума да не ставаме — каза майка им.

— Честита годишнина. Мамо, тате, пожелаваме ви още дълги години да сте все така влюбени. Вие сте най-добрите родители и ние сме горди, че сме ваши деца.

Партито по случай годишнината на Марина и Кристиан бе тържествено и емоционално. В този скъп за тях момент до тях бяха най-близките им роднини и приятели. Те сякаш се женеха отново. Когато танцуваха се върнаха назад във времето и си дадоха сметка, че оттогава досега чувствата между тях не са се променили. Обичаха се със същата страст, усмивката не слизаше от лицата им, а щастие се четеше в очите им. Така се чувстваха през целия си съвместен живот и всеки от тях мислено благодари на съдбата, че беше отредила те да се срещнат и да са заедно за цял живот завинаги.

Издание:

Автор: Бистра Петрова

Заглавие: Съдба

Издание: първо

Издател: Издателство „Фабер“

Град на издателя: Велико Търново

Година на издаване: 2016

Тип: роман (не е указано)

Националност: българска

ISBN: 978-619-00-0484-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/18648>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.